

BİNBİR ROMAN

Cilt: 7 - Sayı: 156 - 25 Kuruş

9 - Mayıs - Çarşamba - 1951

ARADIĞIM KADIN

64/1

ŞU PASAPORTA BİR ŞEYLER İLÂVESİ YENİ SİNİ YAPMAKTAN KOLAY OLMAZ MI?

EYET AMA AMERİKADAN VAZ GEÇMEN ŞARTIYLA NEREYİ İSTER SİN?

DİL MESELESİ BANA VİZ GELİR. FRANSA YA DİVARCI USTASI OLARAK GİTTİĞİM ZAMAN BİR KELİME FRANSTZCA-BİLMİYORDUM. AMA YİNE İŞİMİ BECERDİM. SEN PASAPORTU ÇABUK HAZIRLIYABİLİR MİSİN Ondan HABER VER...

NE KADAR ÇABUK VERSEM YİNE YARIN SABAHİ BEKLEMEM LÂZİM. BU BOYACI KÜPÜ DEĞİL.. DALDIR ÇIKAR PASAPORT HAZIR OLSUN..

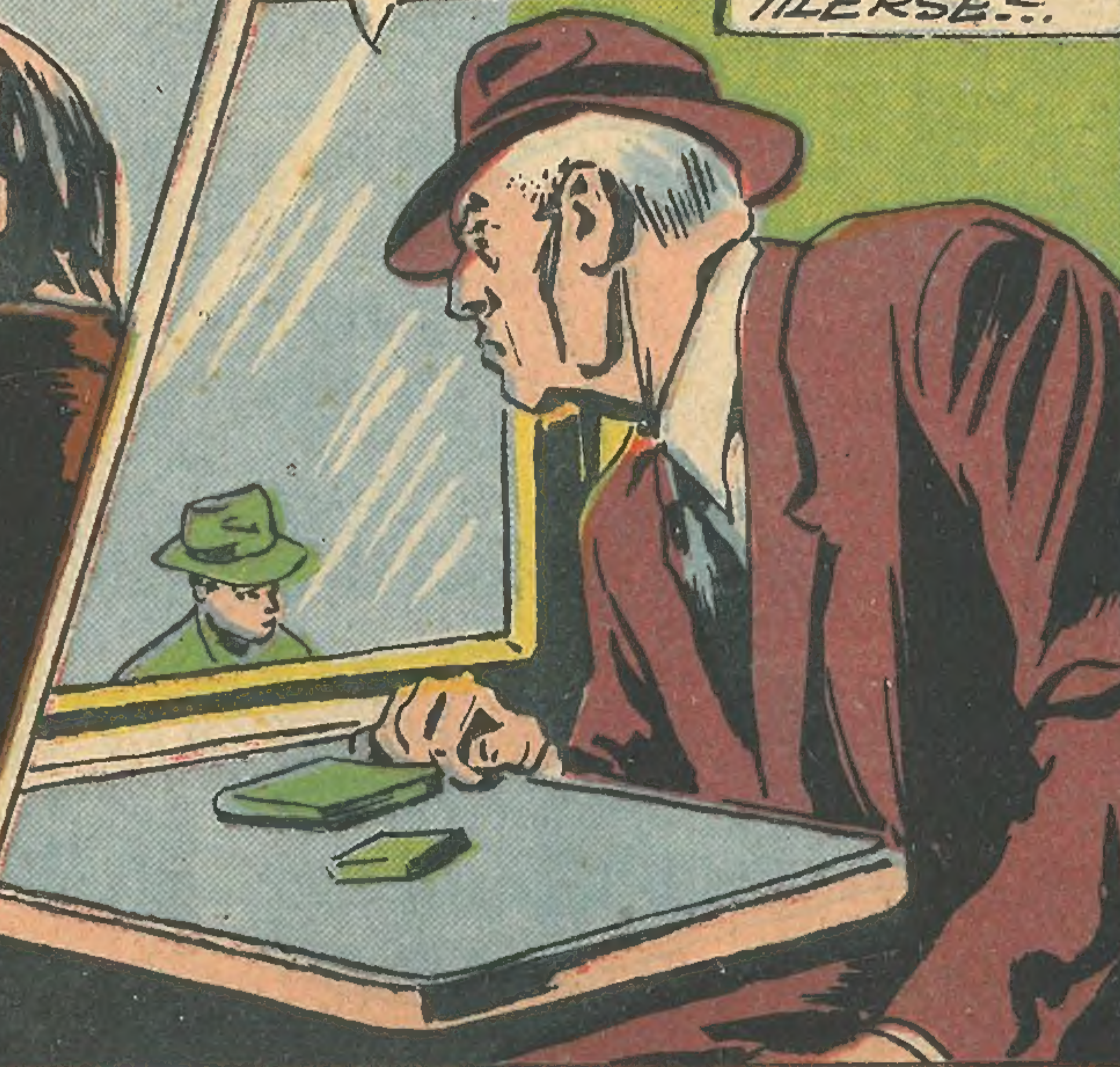
ERTESİ GÜN ERNESTO HOLANDAYA GİTMEK ÜZERE TRENE BİNDİ. SENPLON YOLUNU SEÇTİĞİ İÇİN BRİGA'DA YANİ İSVİÇREDE DURUNCA TELAŞLANDI.

HAY ALLAH.. YİNE İSVİÇREYE GELDİM. AMA NEYE TITRIYORDUM BÖYLE? HER HALDE GEKTİĞİM TELGRAF ÜZERİNE HAREKET ETMİŞLERDİR.... AMA YA GİT. TİLERSE?..

NE İSTERSEN YAZ. YETER Kİ BURADAN KALKIP GİDEYİM. BURADA KALDIKÇA İÇİN RAHAT DEĞİL ANLIYOR MUSUN..

MESELA HOLANDA KOLAY OLUR.. BU İŞ İÇİN HER ŞEYİM HAZIR. YALNIZ DİL BAKIMINDAN SIKINTI ÇEKER SİN..

ŞUNLARIN GİDİP GİTMEYİĞİNİ ÖĞRENEBİLMEK İÇİN EPİY FEDAKÂRLIK YAPARDIM. AMA BURADAN SİRLEMONT'A ÇOK AZ MESAFE VAR. GİDİP BAKAYIM.. YOLUNA ÖĞLEDEN SONRAKİ TRENE DEVAM EDERİM.



RAHAT SEYAHAT EDEBİLMEYİ İÇİN
BUNU ÖĞRENMEYİ YEM. HEM BU SİR-
LEMDNT'U SON GÖRÜŞÜM OLACAK.
HAYDİ CESARET..

64/2



SİRLEMONTA GELDİ.
ŞU BAVULU KEŞKİ BRİGADA
EMANETÇİYE BIRAKSAYDIM.
BU VAZİYETTE ÇOK GÖZE ÇAR-
PACAĞIM. İŞTE ŞATO.. ACABA
GELDİĞİME FENA MI ETTİM?



HEMŞERİM BU AĞAQLARLA
EPEYDİR UĞRAŞIYORSUN
DEĞİL Mİ? BURADAN YOLA
ÇIKAN OLDU MU? GÖRDÜN
MU? BEN İŞİMİLE MEŞGU-
LÜM.. KİMSEYİ GÖR-
MEDİM..



DEMEL HENÜZ GİTME-
MİŞLER. AMA BU ADAMIN
SÖZÜNE GÜVENİLEMEZ Kİ..
EN İYİSİ BUNU ŞATO
PERSONELİNDEN
ÖĞRENMEK EN DOĞ-
RUSU



ŞATONUN BAHÇESİ DIŞINDA
DOLAŞMAĞA BAŞLADI.

İŞTE.. İÇERİDE BİR KADIN
VAR.. SAKIN MATİLDE OLMASIN..
HAYIR HAYIR BİR BAŞKASI.. ŞU CE-
NABET DALLARDAN
DA İYİ GÖREMEYDİ.
RUM Kİ..



BAHÇEDE OTURAN VİOLONA'YDI. YAZDIĞI
BİR MEKTUBU OKUYORDU.



ARMANDO
GEL BENİ BURADAN
GABUK AL.. İZTIRAP
İÇİNDEYİM. MA-
TİLDE BANA İYİ
DAVRANIYOR ZA-
VALLILIK..

156/2

YARRAKHİŞİRTİSİNE
GERİ DÖNDÜ. KORKTU. BAĞIRMAĞA BAŞLADI.

İMDAT!

SUSUN MATMAZEL.. KORK.
MAYIN YALNIZ SİZDEN
BİR ŞEY SORACAKTİM



AR.
KASI VAR

Hürriyetine Kavuşmak İstiyen Adam

Yazan: Colin Howard

Çeviren: S. Demirci

Ufak tefek bir adam olan Mr. Nelson şehirde bir dairede çalışıyor ve bu işten nefret ediyordu. Tam otuz seneden beri aynı yerdeydi. Bu nefreti de otuz seneden beri duyardı. Şehir Mr. Nelson'larla doluydu zaten.

Salmson ve Bristowe şirketinin başında bulunan Mr. Bristowe, aynı zamanda onun patronuydu. Mr. Salmson, işlerin idaresini ortasına bırakarak senelerce önce öne istirahate çekilmişti. Mr. Bristowe azametli, mesut görünüşlü, iri yarı bir adamdı ve Mr. Nelson'a hem kıymet verir, hem de ondan nefret ederdi. Mr. Nelson da aynı şekilde ona karşı hürmetle karışık bir nefret hissi duyuyordu.

Bombay şubesine gitmeden önce Salmson ve Bristowe'ların yanında iki senelik bir staj devresi geçirmiş ve o zaman Mr. Nelson'u yakından tanımak imkânını bulmuşum.

Nakil emrim geldiği zaman Mr. Nelson beni Sydendamdaki evine akşam yemeğine davet etti. Memnuniyetle kabul ettim. Daire kapandıktan sonra küçük ve pis trene binerek yola çıktık.

Kira ile oturduğu mütevazî bekar evine gelince şaşırdım, çünkü o bende uzun seneler evvel evlenip beş altı çocuk sahibi olmuş orta halli bir aile babası intibasını uyandırması. Fakat tahminlerimin hilâfına, iki döşeli odadan ibaret dairesinde yalnız başına yaşıyordu.

Yemeklerimizi yedik ve sonra, ev sahibesi kadın sofrayı toplarken, birer kadeh viski içmemizi teklif etti. Gaz sobasının yanına oturarak havâaiyattan bahsetmeğe başladık.

M. Nelson ikinci defa olarak tekrar sordu:

— «Demek ki Bombay'a gidiyorsunuz, ha?»

Başımı salladım.

«Sizi öyle kıskanıyorum ki bilseniz!» dedi ve sonra birdenbire ilâve etti:

— Kaç yaşındayım biliyor musunuz?»

— «Elli mi?»

Ciddî bir sesle «Kırk sekiz!» diye cevap verdi. «Salmson ve Bristowe'ların yanına on sekiz yaşındayken girdim, o zamandan beri de oradayım. Ne hayat, değil mi? Ne hayat!»

Hiddetlendiği zaman bile, uzun

Gaz sobasının yanına oturarak öteden beriden konuşmağa başladılar.

senelerin verdiği alışkanlık yüzünden olacak, patronun adı geçen gene de saygıyı elden bırakmıyor ve ondan «Mr. Bristowe» diye bahsediyordu.

«Niçin sizi Bombay'a göndermediler?»

«Benim gibi çalışkan birisini bulamayacaklarını biliyorlar da ondan. Ben olmazsam Mr. Bristowe hiçbir şey yapamaz. Başka yere naklim için birçok defalar müracaatta bulundum. Hepsinde de istidam geri çevrildi. Biliyorum, ona gidip: «Buraya bakın! Ya beni Bombay'a gönderirsiniz, yahut ta istifa ederim!» demem lâzımdı. Fakat yapamadım. Üç sene evvel beni çağırttı ve işlerin kesat gittiğini söyleyerek ücretimde bir indirme yapmak mecburiyetinde olduklarını söyledi. O zamanda ona haddini bildirmem icap ederken sadece: «Nasıl münasip görürseniz» diyebilirdim.

«İşim de bir şeye benzese bari... Bulasık suyundan hiç farkı yok. O yıllanmış defterlere senelerce aynı rakamları yazmak, mütemadiyen cahil gençlerle uğraşmak. Hayat mu bu? Bütün ömrümü feda ettim. Ya sebebi? Hiç, sadece geçim kaygısı!...»

«Ama para her zaman saadet getirmez ki!» dedim.

«Öyle mi zannediyorsunuz? Eğer ekmek paramı çıkarabilmek için ona minnet etmek mecburiyetinde olmasaydım doğruca odasına girer, hakkında düşündüklerimi hiç çekinmeden haykırır ve

sonra bir daha adımımı atmamak üzere daireden çıkar giderdim. Allahım, bugünlern göremeyecek miyim ben!»

«Peki paranız olunca ne yapardınız?»

Mr. Nelson neşeli bir kahkaha attı: «Ne mi yapardım? Her şeyden evvel Mr. Bristowe'nin yanında hayatımın en mesut yarım saatini geçirir ve içimi boşaltırdım. Artık her sabah saat altı buğukta ta istasyona koşup, akşamları da eve dönmek için altıyı on trenine kan ter içinde yetismekten ve Pazar günlerini yorgunluktan bitâp bir halde yatakta geçirmekten kurtulurdum. Artık bir daha o Allahın belâsı masanın başına geçip oturmaz, Mr. Bristowe'un önünde yüreğin ağzına gelerek onun: «Beni iyi dinle, Nelson!» diye başlayan tahkir dolu sözlerini dinlemez ve boynumu bükerek «Başüstüne efendim!, Emredersiniz efendim! Çok müteessirim, Bir daha tekerrür etmiyeceğine emin olabilirsiniz efendim! demezdim. Hürriyetime kavuşurdum, hürriyetine!»

Sordum: «Peki, piyango, müsabaka gibi şeylerde talihiniz tok mudur?»

«Ne gezer! diyen Mr. Nelson'un sesi, rengârenk gül bahçelerini seyreden bir adamınki gibi sakin ve hayal doluydu...

«Zengin olsaydınız Londra'da mı kalırdınız?»

Londra'da kalmak mı, Allah göstermesin! Hemen seyahate çıkardım. Bunu daima istedim zaten. Cenup denizlerini, Burma'yı, İsviçre'yi, Avustralya'yı, her yeri gezirdim. Temiz havalı dağlarda dolaşmak, denize girmek, güneşte yattak, dünyanın etrafında dönüp güneşi kovalamak, işi gücü olmadan dolaşıp durmak ne güzel şeydir kimbilir!...»

Aradan seneler geçti. Mr. Nelson



Furukgöç

son'u bir daha hiç görmemiş, hattâ onu unutmağa başlamıştım bile. Nihayet Salmson ve Bristowe, şirketinde stajının ikinci yılını tamamlamakta olan bir arkadaşından aldığı mektupta onun da adının geçtiğini görerek hayretler içinde kaldım.

Dostum: «Bugünlerde herkes ihtiyar Nelson'la meşgul; diyordu ve devam ediyordu. Bütün gün kalemini yalayarak masasının üzerine kapanan bu kendi halinde, zayıf adamı hatırlarsın her halde. Birkaç gün önce, ölen amcasının bütün servetini kendisine bıraktığını öğrendi. Halbuki yakın zamana kadar birbirlerinin varlığından haberleri bile yokmuş. Ve şimdi ihtiyar Nelson'a bu havâise göre yirmi ile otuz bin Sterling arasında muazzam bir miras kalmış oluyor. Ne mutlu ona!»

Üç sene sonra izinli olarak Londra'ya geldim ve âdet olduğu üzere oraya vardığım günü bildirmek için şirkete uğradım.

Kâtiplerden biri: «Biraz bekliyeceksiniz!» dedi. Mr. Bristowe'un yanında Mr. Nelson var»

«Mr. Nelson mu? O hâlâ burada mı?»

Kulak verdim. Mr. Bristowe bağıyordu.

(Arkası 14. sayfada)

BİN BİR ROMAN
Her hafta çarşamba günleri çıkar.
Hikâye ve roman mecmuası
ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara cad. No: 36 - İstanbul
ABONE: Yıllık (12 sayı) 12 lira
6 aylık (6 sayı) 6 lira
Sahibi: TAMSİN DEMİRAY
Yazı işlerini fiilen idare eden:
CELAL DEMİRAY
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ



SIYAH PELEERİNLİ ADAM

YAZANI RAFAEL
SABATINI

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 32

Üç tane hazır hayvan varmış. Onlar da bize kâfi. Siz, ben ve muhafızlardan biri bize refakat eder. Hemen bunlara atlayıp gidelim.

Menzil binasının açık kapısından sızan sarı ışıkla batan günün kızılığı içinde donuk bir ifade alan subayın yüzü gerildi, başını salladı, gülümsedi:

— Emniyetli olmaz, dedi. Dağlarda haydutlar var...

Sir Gervase buna da bir cevap buldu

— Eğer haydutlardan korkuyorsanız siz kalın... Ben yalnız gideirim...

Subayın gülümsemesi dudaklarında dondu. Hemen ayağa kalktı. Bıyıkları dikilmiş, gözleri kısılmıştı. Sir Gervase kendisini tokatlayacak sandı. Sonra adamlarına dönerek sert bir sesle bazı emirler verdi. Beş dakikada üç atla muhafızlardan biri hazır olmuştu. Don Nuvo biraz ekmele bir baş soğan yiyip bir tas da Andalous şarabı içerek safra bastırdıktan sonra atına atladı.

— Haydi...

Sir Gervase de eğere sıçradı ve üçü birden kasabadan çıkarak yola düzildüler...

Yolda bir türlü rahat edemiyen subay bir kavga vesilesi hazırlamak için Sir Gervase'a:

— İngiliz köpeği, diye hitap ederek, menzilde şerefini kırıcı bir şey söylemiş olduğu ve bunun için ilk fırsatta döğüşeceklerini söyledi...

Sir Gervase'nin döğüşmeğe hiç te niyeti yoktu. Hapishanedeki kâbuslu günler, bu gece yolculuğu, ve ileride karşılaşması mümkün olan birçok zorluklar sinirlerini çok yormuştu. Bu hatayı duymamış görünerek tahkiri hazmetti ve bu sözlerinden dolayı özür diledi...

— Özüünüzü nazarı itibara alamıyacağım. Beni cesaretimi göstermeğe mecbur ettiniz...

Sir Gervase:

— Bu hareketinizle cesaretinizi göstermiş oldunuz, diye onu temin etti. Sizden beklediğim de bu idi. Yola çıkmaktan kaçınmıyacağınızı bildiğim için böyle söyledim. Bu hiylemi mazur görün...

Subay zorlukla anladığı bu sözlerden sonra tatmin olarak:

— Pekâlâ, pekâlâ, dedi... Şimdilik bu münakaşayı bırakalım. Fakat ileride tekrar biraz izahat istiyeceğim...

— Nasıl arzu ederseniz... Fakat şimdi Allah rızası için dost kalalım...

Ay doğmuştu. Takip ettikleri ova gölgelerle beneklenmiş, çayın suyu gümüşü bir renk almıştı. Hava gittikçe soğuyordu. Dağlardan buz gibi bir rüzgâr esmeğe başlamıştı. Don Nuvo ile muhafız sıkıca gocuklarına sarıldılar. Sir Ger-

vase'in üstünde kadife elbisesinden başka bir şey yoktu. Fakat hiçbir şey hissetmez olmuş gibi soğuğu duymuyordu.

Gece yarısından bir, iki saat sonra bindiği hayvanın ayağı bir çukura girerek süvarisiyle beraber yere kapaklandı. Kendisine bir şey olmadığını söyledi. Fakat atı çekince topalladığını gördüler.

Don Nuvo adlı subay kasabanın yakınında olduklarını söyledi. İki, üç millik bir yolları kalmıştı. Muhafız atını Sir Gervase'a verdi. Topal atı da yedeğine alarak yürümeye başladı. Sa-

kuvvetle devam edeceklerdi. Sir Gervase'in atının sakatlanması çok zaman kaybetmelerine sebep olmuştu. Ay batmış, dar vadi yolu karanlıklara gömülmüştü. Hızlı yürüyen bir insandan biraz daha süratli gidebiliyorlardı. Şafakla beraber daha süratli gitmek imkânını bularak, yediyi biraz geç Villoniel'e geldiler... Toledo'ya daha on beş millik yolları vardı.

Subay aç olduğunu, karnını doyumadan şuradan, şuraya gitmeyeceğini söyledi. Sir Gervase, Ateş âyininin kaçta yapıldığını sordu. Subay:

diye arkasına bile bakmıyordu. Kasabanın boş sokaklarından dolu dizgin geçiyordu. Hemen, hemen herkes âyinde bulunmak üzere Toledo'ya akın etmişti Tahta köprüyü geçip sola saptıktan sonra tekrar cenuba sarkarak mukadderatına doğru uzaklaşmağa başladı.

Suuruna hâle gelmiş, geç kalmak korkusu ile hiçbir şey düşünmez olmuştu. Saat dokuzda doğru, yolun aşağılarında büyük Toledo şehrini gördü. Kırmızı kiremitli binaların arasından katolik İspanyol kilisesinin gri kapıları görünüyor, şehrin şarkında sabah güneşinin altında ışıltıyan muhteşem Alkazar sarayı yükseliyordu...

Gervase hayvanı çatlatırcasına yokuşu inerek, üstünde şehrin yükseldiği Togos nehriyle çevrili granit kapiya doğru tırmanmağa başladı...

Yolda atlarla, katırlarla, eşeklerle, yayan ve öküz sırtında, en iyi elbiselerini giymiş, şehre akın eden insanlar vardı. Şehrin Visegro kapısına yaklaştığı zaman gürültü kıyamet kopuyor, şehre yaya girmek mecburiyetinde olduklarını söyleyen nöbetçi ile halk arasında müthiş bir münakaşa oluyordu.

Bunlar Ateş âyininde bulunmak için civar kasabalardan akın etmiş ve geç kalmış olan insan kalabalığı idi.

Kalabalığı yararlanarak kapiya yaklaştı. Nöbetçi zabite kendisini kraliyet mektupçusu olduğunu söyledi. Adamın emniyet etmiyen bir hali vardı. Bunun üzerine baş enkizisyoncuya hitaben yazılmış mektuptaki kraliyet damgasını adamın burnuna uzatarak baş enkizisyoncuyu görmesi icap ettiğini söyledi.

Subay hemen muamelesini değiştirdi. Gayet nazikâne bir şekilde atla şehre giremeyeceğini söyledi Gervase sebebini sorunca da adam tane tane izah etti:

— Acele işiniz olduğunu söylüyorsunuz. Eğer şehre hayvanla girerseniz daha çok vakit kaybedersiniz... Saatte bir mil bile gidemezsiniz. Buradan Jcodeser'e kadar yollar halkla tıkalı. Atınızı bize bırakın. Siz dönünceye kadar muhafaza ederiz.

Gervase garesizlik içinde kalarak attan indi. Subaya baş pis-koposluk sarayına giden en kısa yolun hangisi olduğunu sordu. Adam kendisine büyük kiliseyi göstererek, oraya varınca tekrar sormasını, kendisine yolu tarif edeceklerini söyledi...

Doğru büyük kapıdan geçerek şehre girdi. Yollar pek kalabalık değildi ve yürümek için zorluk çekmiyordu. Fakat dar sokaklardan geçmeğe başladıkça kalabalığın gittikçe arttığını gördü. Biraz daha ilerledikten sonra halk bir sed gibi önüne dikildi. Bir adım atmanın imkânı yoktu. Bu akıntıya kapılıp sürüklenmekten başka çare görünmüyordu. Kendisinin kraliyet kuryesi olduğunu bağıarak bir yol açmağa uğraştı. Fakat umumî gürültü arafında dediklerini ancak etrafındaki birkaç kişi duymuştu.

(Arkası var)



Üçü birden kasabadan çıkarak yola düzildüler.

katlanan hayvana uymak için onlar da çok yavaş gidiyorlardı.

Kasabaya ancak bir saatte varabildiler. «Kral namına» diye bağıarak bir hanım kapısını vurdular... Fakat bir tane at yoktu. Muhafızı bırakan subayla birlikte Sir Gervase yola yalnız devam ettiler...

Toledo'ya yirmi beş millik yolları kalmıştı. On iki, on üç mil ilerideki Villoniel menziline at tedarik ederek yollarına taze bir

Kafile ekseriya saat sekizle, dokuz arasında Mukaddes Evden yola çıkar, dedi.

Bu Sir Gervase'ı iliklerine kadar donduran bir cevap oldu. Hayvan eğrileninceye kadar ancak bekliyebilecekti. On sekiz saatte beri aç, uykusuz ve bitkin bir halde at üstünde olan Don Nuvo soğuk kanlılığına hâkim olabileceği vaziyette değildi. İngilizin hemen yola çıkmak arzusu böyle bir vaziyette ona çok saçma görünüyordu. Aralarında tekrar bir münakaşa patlak vermek üzere iken Sir Gervase'a ısrarla eğerlettiği hayvanı getirdiler...

Sir Gervase kızgın subayın yanından ayrılarak hemen ata atladı.

— İstirahatinizi ettikten sonra vaktiniz müsait olursa beni takip edersiniz, diye bağıarak hayvanını dört nala sürmeğe başladı...

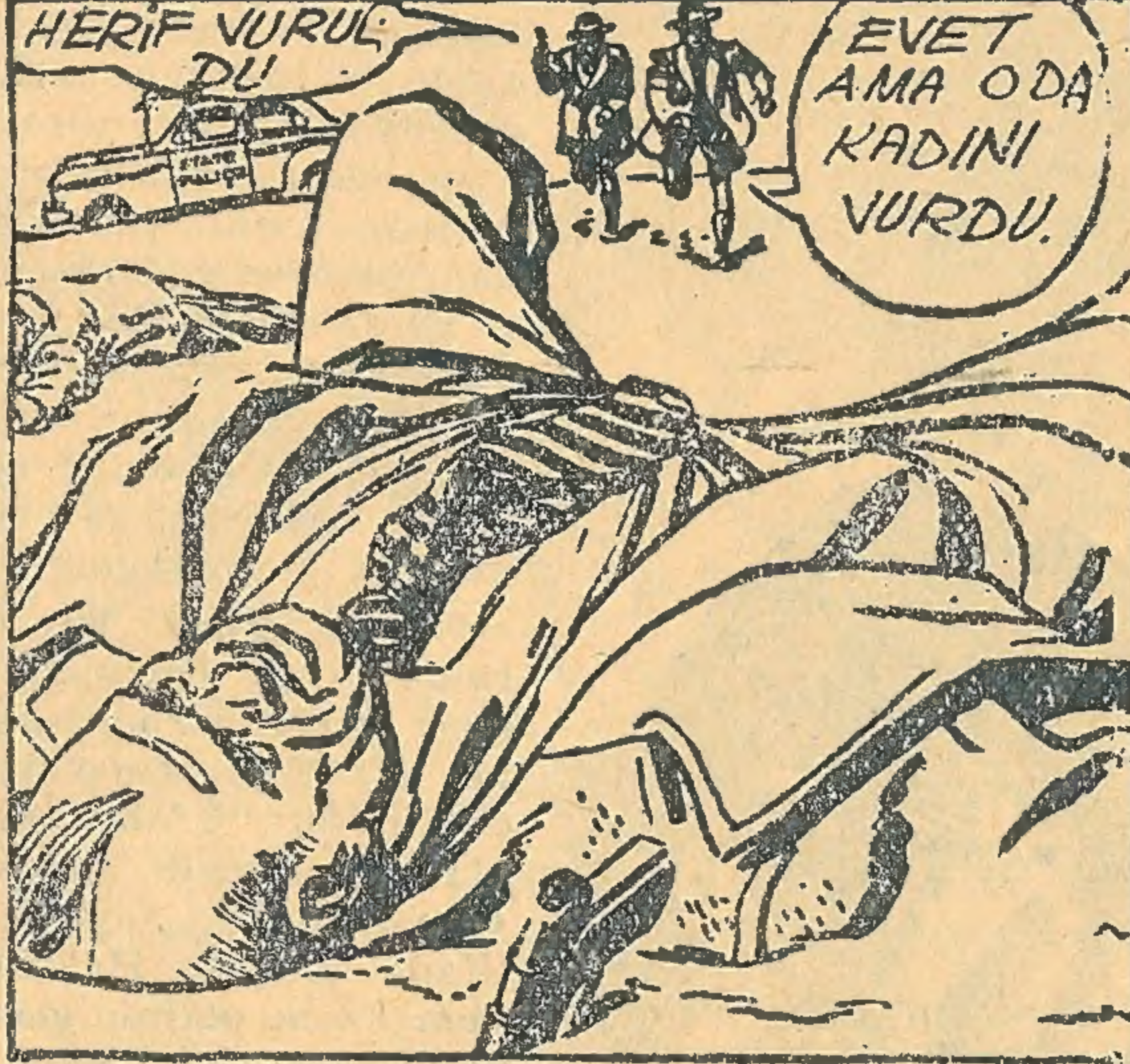
Belki İspanyol kendini çağırır

Kesik Başın Esrarı

Son derecede sürükleyici ve heyecanlı bu polis romanına yakında başlıyoruz!



NAT PINKERTON





SIYAH PELEERİNLİ ADAM

YAZANI RAFAEL
SABATINI

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 32

Üç tane hazır hayvan varmış. Onlar da bize kâfi. Siz, ben ve muhafızlardan biri bize refakat eder. Hemen bunlara atlayıp gidelim.

Menzil binasının açık kapısından sızan sarı ışıkla batan günün kızılığı içinde donuk bir ifade alan subayın yüzü gerildi, başını salladı, gülümsedi:

— Emniyetli olmaz, dedi. Dağlarda haydutlar var...

Sir Gervase buna da bir cevap buldu

— Eğer haydutlardan korkuyorsanız siz kalın... Ben yalnız gideyim...

Subayın gülümsemesi dudaklarında dondu. Hemen ayağa kalktı. Bıyıkları dikilmiş, gözleri kısılmıştı. Sir Gervase kendisini tokatlayacak sandı. Sonra adamlarına dönerek sert bir sesle bazı emirler verdi. Beş dakikada üç atla muhafızlardan biri hazır olmuştu. Don Nuvo biraz ekmekle bir baş soğan yiyip bir tas da Andalous şarabı içerek safra bastırıktan sonra atına atladı.

— Haydi...

Sir Gervase de eğere sıyrıldı ve üçü birden kasabadan çıkarak yola düzuldüler...

Yolda bir türlü rahat edemiyen subay bir kavga vesilesi hazırlamak için Sir Gervase'a:

— İngiliz köpeği, diye hitap ederek, menzilde şerefini kırıcı bir şey söylemiş olduğu ve bunun için ilk fırsatta döğüşeceklerini söyledi...

Sir Gervase'nin döğüşmeğe hiç te niyeti yoktu. Hapishanedeki kâbuslu günler, bu gece yolculuğu, ve ileride karşılaşması mümkün olan birçok zorluklar sinirlerini çok yormuştu. Bu hatayı duymamış görünerek tahkiri hazmetti ve bu sözlerinden dolayı özür diledi...

— Özürünüzü nazarı itibara alamıyacağım. Beni cesaretimi göstermeğe mecbur ettiniz...

Sir Gervase:

— Bu hareketinizle cesaretinizi göstermiş oldunuz, diye onu temin etti. Sizden beklediğim de bu idi. Yola çıkmaktan kaçınmıyacağınızı bildiğim için böyle söyledim. Bu hiylemi mazur görün...

Subay zorlukla anladığı bu sözlerden sonra tatmin olarak:

— Pekâlâ, pekâlâ, dedi... Şimdilik bu münakaşayı bırakalım. Fakat ileride tekrar biraz izahat istiyeceğim...

— Nasıl arzu ederseniz... Fakat şimdi Allah rızası için dost kalam...

Ay doğmuştu. Takip ettikleri ova gölgelerle beneklenmiş, çayın suyu gümüşü bir renk almıştı. Hava gittikçe soğuyordu. Dağlardan buz gibi bir rüzgâr esmeğe başlamıştı. Don Nuvo ile muhafız sıkıca gocuklarına sarıldılar. Sir Ger-

vase'in üstünde kadife elbisesinden başka bir şey yoktu. Fakat hiçbir şey hissetmez olmuş gibi soğuğu duymuyordu.

Gece yarısından bir, iki saat sonra bindiği hayvanın ayağı bir çukura girerek süvarisiyle beraber yere kapaklandı. Kendisine bir şey olmadığını söyledi. Fakat atı çekince topalladığını gördüler.

Don Nuvo adlı subay kasabanın yakınında olduklarını söyledi. İki, üç millik bir yolları kalmıştı. Muhafız atını Sir Gervase'a verdi. Topal atı da yedeğine alarak yürümeye başladı. Sa-

kuvvetle devam edeceklerdi. Sir Gervase'in atının sakatlanması çok zaman kaybetmelerine sebep olmuştu. Ay batmış, dar vadi yolu karanlıklara gömülmüştü. Hızlı yürüyen bir insandan biraz daha süratli gidebiliyorlardı. Safakla beraber daha süratli gitmek imkânını bularak, yediyi biraz geç Villoniel'e geldiler... Toledo'ya daha on beş millik yolları vardı.

Subay aç olduğunu, karnını doyumadan şuradan, şuraya gitmeyeceğini söyledi. Sir Gervase, Ateş âyininin kaçta yapıldığını sordu. Subay:



Üçü birden kasabadan çıkarak yola düzuldüler.

katlanan hayvana uymak için onlar da çok yavaş gidiyorlardı.

Kasabaya ancak bir saatte varabildiler. «Kral namına» diye bağırarak bir hanım kapısını vurdular... Fakat bir tane at yoktu. Muhafızı bırakan subayla birlikte Sir Gervase yola yalnız devam ettiler...

Toledo'ya yirmi beş millik yolları kalmıştı. On iki, on üç mil ilerideki Villoniel menziline at tedarik ederek yollarına taze bir

— Kafile ekseriya saat sekizle, dokuz arasında Mukaddes Evden yola çıkar, dedi.

Bu Sir Gervase'ın iliklerine kadar donduran bir cevap oldu. Hayvan eğrileninceye kadar ancak bekleyebilecekti. On sekiz saatte beri aç, uykusuz ve bitkin bir halde at üstünde olan Don Nuvo soğuk kanlılığına hâkim olabileceği vaziyette değildi. İngilizin hemen yola çıkmak arzusu böyle bir vaziyette ona çok saçma görünüyordu. Aralarında tekrar bir münakaşa patlak vermek üzere iken Sir Gervase'a ısrarla eğerlettiği hayvanı getirdiler...

Sir Gervase kızgın subayın yanından ayrılarak hemen ata atladı.

— İstirahatinizi ettikten sonra vaktiniz müsait olursa beni takip edersiniz, diye bağırarak hayvanını dört nala sürmeğe başladı...

Belki İspanyol kendini çağırır

diye arkasına bile bakmıyordu. Kasabanın boş sokaklarından dolaşarak geçiyordu. Hemen, hemen herkes âyinde bulunmak üzere Toledo'ya akın etmişti. Tahta köprüyü geçip sola saptıktan sonra tekrar cenuba sarkarak mukadderatına doğru uzaklaşmağa başladı.

Suuruna hâlel gelmiş, geç kalmak korkusu ile hiçbir şey düşünmez olmuştur. Saat dokuz doğru, yolun aşağılarında büyük Toledo şehrini gördü. Kırmızı kiremitli binaların arasından katedral İspanyol kilisesinin gri kapıları görünüyor, şehrin şarkında sabah güneşinin altında ışıltıyan muhteşem Alkazar sarayı yükseliyordu...

Gervase hayvanı çatlatırcasına yokuşu inerek, üstünde şehrin yükseldiği Togos nehriyle çevrili granit kapıya doğru tırmanmağa başladı...

Yolda atlarla, katırlarla, eşeklerle, yayan ve öküz sırtında, en iyi elbiselerini giymiş, şehre akın eden insanlar vardı. Şehrin Visegro kapısına yaklaştığı zaman gürültü kıyamet kopuyor, şehre yaya girmek mecburiyetinde olduklarını söyleyen nöbetçi ile halk arasında müthiş bir münakaşa oluyordu.

Bunlar Ateş âyininde bulunmak için civar kasabalardan akın etmiş ve geç kalmış olan insan kalabalığı idi.

Kalabalığı yarararak kapıya yaklaştı. Nöbetçi zabite kendisini kraliyet mektupçusu olduğunu söyledi. Adamın emniyet etmiyen bir hali vardı. Bunun üzerine baş enkizisyoncuya hitaben yazılmış mektuptaki kraliyet damgasını adamın burnuna uzatarak baş enkizisyoncuyu görmesi icap ettiğini söyledi.

Subay hemen muamelesini değiştirdi. Gayet nazikâne bir şekilde atla şehre giremeyeceğini söyledi. Gervase sebebini sorunca da adam tane tane izah etti:

— Acele işiniz olduğunu söylüyorsunuz. Eğer şehre hayvanla giderseniz daha çok vakit kaybedersiniz... Saatte bir mil bile gidemezsiniz. Buradan Jcodeser'e kadar yollar halkla tıkalı. Atınızı bize bırakın. Siz dönünceye kadar muhafaza ederiz.

Gervase çaresizlik içinde kalarak attan indi. Subaya baş piskoposluk sarayına giden en kısa yolun hangisi olduğunu sordu. Adam kendisine büyük kiliseyi göstererek, oraya varınca tekrar sormasını, kendisine yolu tarif edeceklerini söyledi...

Doğru büyük kapıdan geçerek şehre girdi. Yollar pek kalabalık değildi ve yürümek için zorluk çekmiyordu. Fakat dar sokaklardan geçmeğe başladıkça kalabalığın gittikçe arttığını gördü. Biraz daha ilerledikten sonra halk bir sed gibi önüne dikildi. Bir adım atmanın imkânı yoktu. Bu akıntıya kapılıp sürüklenmekten başka çare görünmüyordu. Kendisinin kraliyet kuryesi olduğunu bağırarak bir yol açmağa uğraştı. Fakat umumî gürültü arasında dediklerini ancak etrafındaki birkaç kişi duymuştu.

(Arkası var)

Kesik Başın Esrarı

Son derecede sürükleyici ve heyecanlı bu polis romanına yakında başlıyoruz!

Kaatil Ceset

Yazan: Noré Brunel

Çeviren: Sayhan Bilbaşar



bacaklarını uzatabildiği kadar ileri uzatmış ve kollarını karısının üzerinde birleştirmiş, uyur gibi oturdu. Sadece arada sırada gözlerini açıp, sabit nazarlarla yatağın üzerinde duran cesede bakmasından uyumadığı anlaşılıyordu.

Birden yüzünde garip bir gülüş peyda oldu. Karısı Therese artık ölmüştü. Bir daha onun dırdırını dinlemeyecek, artık dünyayı kendisine dar eden merhametsiz bir mahlûk mevcut olmayacaktı.

Karısı, şimdi karyolanın üzerinde boylu boyunca yatan bu koca ceset, yirmi sene sürmüş olan evlilikleri esnasında ona az mı çektiymişti. Ufak tefek bir adam olan Gustave'in bu zaafından, gücü ve kuvveti sayesinde az mı istifade etmişti. Hakiki bir cehennem azabı olarak geçen yirmi senenin her birini ayrı ayrı hatırladı. Bu arada karısından gördüğü muamelelerin bir erkeğe yakışmıyacak gibi olanları aklına geldikçe içi eziliyor ve ancak şimdi duymağa başladığı bir utanç hissiyle doluyordu. «Acaba dünyada yaşamış, yaşayacak insanlar arasında benim gibi, karısının ölümünden bir intikam zevki almış olanı var mıdır?» diye düşündü.

Yukarıdaki soğuk odada ihtiyar kadın örtülerin altında, yatığı yerden titreme nöbetleri geçirip duruyordu. Oğlunun aşağıda, ölünün yanında oaması bile içine huzur vermeğe yetmiyordu. Gelini Therese'den o da az çekmemiştir. Tavan arasında koca fareler, yarış edermiş gibi gürültüler çıkarmıyordu. Fakat ihtiyar kadın farelerden korkmadığını gayet iyi biliyordu.

Aniden kulaklarına bir gürültü geldi. Birisi yalvarıyor, sık sık ke-sintilere uğrayan bir şekilde inliyordu. Oğlu olmalıydı bu konuşan.

Acaba Gustave kiminle konuşuyordu Ölüyle mi? Therese ile mi?

Sonra aşağıdan dolap kapısı gıcırdadı. Gustave, Therese'in sağken hiç üzerinden bırakmadığı anahtarla onun dolabını açmış olacaktı. Bir müddet sonra aşağıda gürültülü bir düşme oldu. Gustave'in feryadı işitildi. İhtiyar kadın bu odadan, oğluya gelinin dövüşlerini çok dinlemişti. Acaba şimdi ne oluyordu?

Sarsak sarsak yatağından kalktı, merdivenleri indi ve aralığın dan ışık sızan kapıyı açtı. Gördüğü manzara kanını donduracak kadar dehşet vericiydi. Bir çığlık attı ve olduğu yere yığıldı.

Ertesi sabah Therese'in cenazesi için gelenler kapıyı kapattılar ve epey kaldıkları halden açılmadığını görünce kırmak zorunda kaldılar.

İlk karşılaştıkları şey ihtiyar kadının oda kapısının önünde cesedi oldu. Sonra... Sonra önler ne çıkan manzarayı görmeme için gözlerini kapadılar.

Odanın ortasında Therese'in seksen kiloluk vücudu boylu boyunca uzanmıştı. Gustave'in ufak tefek cesedi onun altında ve kumruş kandan bir gölün ortasında daydı... Ceset kocasını öldürmüştü!

Meselenin igyüzünü tahmin den doktor oldu. Gustave anal tarlarla dolabı açmış ve orada karısının, kendisini büyük sıkıntılara sokmak pahasına biriktirmiş olduğu serveti görünce or karşı duyduğu aşırı hiddet adan deliye çevirmişti.

Bundan sonra cesedi pencere den dışarı atmak isteyen Gustave onun ağırlığını çekememiş ve ye düşmüş; bu düşüş esnasında kafası karyola demirine çarparak ölmüştü.

Kadın ayağa kalktı ve karyola korkak nazarlarla baktı.

Gustave, ufak kara boncuklara benzeyen siyah gözlerini uzun zaman annesinin ihtiyar yüzüne dikmiş bir surette baktıktan sonra kızgın bir sesle:

— Sen artık gidip yat anne! dedi. Ben burada tek başıma bekliyebilirim... Haydi sözümü dinle! İhtiyar kadın:

— Tek başıma yukarıda korkarım, diye söylendi.

— Korkacak ne var anne. İnsan asıl öldükten sonra zararsız hale gelir. Haydi dediğimi yap!

Kadın ayağa kalktı ve yarım dönerek karyolanın üzerine korkak birkaç nazar fırlattı. Ölünün koca vücudu ve göğsünün üzerinde kavuşturulmuş elleri çarşafın altında belli oluyor ve kadını ürpertiyordu. Yavaş adımlarla odayı terketti ve Gustave'i içeride ölüyle yalnız bıraktı; karısının ölüsüyle. Gustave komşuların hiçbirinin evde onlarla birlikte kalmasını istememiş ve ötekiler de adamdaki sinirli halden çekinerek üzerine varmamayı doğru bulmuşlardı.

Gece, uzun zamandan beri çiftliğin üzerine inmiş bulunuyordu. Kışın o yaz ve soğukundaki sessizliği ne vakı bir rüzgâr, ne de bir hayvan sesi ihlâl ediyordu.

Bir müddet Gustave, tepesindeki odadan gelen annesinin ayak seslerini dinledi. Sonra sesler kesildi.

Eski iskemlenin üzerine oturup



Uzun zaman iş bulamadan dolaştıktan sonra, her vakit olduğu gibi, uzak akrabalarından, o güne kadar ismini duymamış mana kadar ismini duymamış olduğu biri tarafından, Yeşilay şubelerinden birine propaganda ajanı olarak kabul ettirilmişti. Başlangıçta alacağı para, hıcten iyi olmasına rağmen, çok değildi. Fakat ileride, mesleğinde muvaffakiyet kazandıkça aylığı da artıyordu. Vâkıa derneğin ve memurların asıl gayesi insanlığa hizmetti; ama bu hizmeti hakkıyla görerek zengin kimse-leri alkol iptilâsından kurtarmağa muvaffak oldukları takdirde manevi kârlarının yanına, azımsanmıyacak maddî kazançların da eklendiği olmuyor değildi.

İşe başlamazdan evvel epey zaman, şubenin tecrübeli propaganda memurlarının refakatinde gezdi ve onların bu zor mesailerini, nasıl olup da sarhoşları kendilerini dünyada en çok sevdikleri şey olan içkiden ayırmak için dil döken insanlara kızdırmadan başara-bildiklerindeki esrarı kavramağa çalıştı.

Nihayet cıracılık devri sona erdi ve işe başlayacağı gün gelip çıktı. Sabahın erken saatinde müdür onu karşı-sına aldı ve:

— Oğlum, dedi. Güç bir işe başlıyorsun. Onun için ne kadar dikkat göstersen azdır. Vazifeni en müessir olarak yapabileceğin yerlerin meyhane

Alkolik



Yazan: Zac Ary

Çeviren: Yavuz Bilba

kapıları olduğunu da biliyorsun. Şimdi hemen koş ve işine başla.

Genç adam şube binasını terketti ve azımkâr adımlarla, epey zamandan beri kendine işe başlama mahalli olarak tayin etmiş olduğu bara yollandı. Oraya vardiktan sonra, yola getirecek bir alkoliğin çıkması kısa sürdü.

Bardan çıkan adam oldukça iyi giyimli, orta boylu bir şahıstı. «Görünü-se aldanmamalı», prensibine uyararak yanına yaklaştı ve:

— Kibritiniz var mı? diye sordu.

Adam hemen cebinden bir çakmak çıkarıp onun ağzındaki sigarayı yaktı.

— Affedersiniz, dedi. Belki sizi rahatsız edeceğim, ama sormaktan kendimi alamayacağım: Biraz evvel yandaki bardan çıktınız değil mi?

— Evet, oradan çıktım.

— Tahminimde yanılmıyorsam orada birkaç kadeh viski içtiniz... Hiç şimdiye kadar bir an durup da viski uğruna ne kadar para heba ettiğinizi düşündünüz mü?.. Günde kaç kadeh viski alırsınız?

Adamın neşesi üzerindeydi. Bu damdan düşen müdahaleye kızacağına, sorulan sualin cevabını verdi:

— On yahut on iki kadeh.

— Nêkadar da çok! Peki her ka-

deh size kaç maloluyor?

— Otuz sente.

Genç adam kısa bir hesap yaptı ve:

— Demek ki her gün viskiye 3 do-

lar veriyorsunuz. Bu, ayda aşağı yukarı 100 dolar, senede de ahminen 1200 dolar eder. En az otuz seneden beri içtiğiniz muhakkak olduğuna nazaran şimdiye kadar viskiye 36 bin dolar vermiş bulunuyorsunuz.

Adam da bir müddet kafasında hesaplar yaptı sonra:

— Evet, dedi. doğru söylüyorsunuz.

— Bayım bir dakika başınızı çevirin de şu karşıdaki koca binaya bakın. 36 bin doları meyhanecilere vermiş olduğunuz bir kumbaraya atsaydınız şimdi siz de, meselâ bu binanın sahibi olabilirsiniz.

— Pekâlâ. Siz şimdiye kadar hiç içki içtiniz mi?

— Allah göstermesin. Ağzıma bile damla bile alkol koymamış olmakla i tihar ederim.

— Ohalde muhakkak ki karşıdaki binanın sahibi sizsiniz.

— Ben mi; yok canım, değilim.

— Dinleyin ohalde: binanın sahibi benim.

Propaganda memurunun şaşkınlıkla bakışları arasında adam caddeyi geç ve mevzu bahis binanın kapısından içeri girdi. O geçerken kapıcı yerlere kadar eğilip selâm veriyordu.



GİZLİ VAZİFE!..



SELİN, ZAVALLI MIŞELİ-Nİ BULALIM.

ANDRENİN KAMARASINA GİRİN-CE NEFESLERİ DURDU.

AN, MIŞELİNİN BIRAKTIĞI KÂĞIDI OKUDU. FELÂKET GÖ-CUKLAR..

HAFTAVAR KADIN BAYILDI. KÂĞIDI JANDA OKUDU.



ZAVALLI YAVRUCAGI BİR DAHA HIÇ GÖREMEYECE-ĞİZ. ALENİNİN ÖLDÜĞÜ YERE GİTMEK İSTEDİ.

ANDRE UYANDI. NE VAR NE OLU-YOR. NENİZ VAR?

OLAN BİTENİ ANLATTILAR BENİ AFFEDİN.. BENİ AFFEDİN. BEN ALGA-SIN BİRİYİM.

NE VAR YAV- RUM SÖY- LESENE.. KENDİNİ MÜ- HİM BİR HABE- RE HAZIRLA- AN.. ALEN ÖLME- Dİ..



AN BİR KELİME SÖYLİ- YEMİYORDU. GÖZLERİNİ KALDIRDI. DUA ETTİ.

DEMEK OĞLUM SAĞ... MIŞELİNDE ONU ARAMA. YA GİTTİ.. ALLAH YARDIMCILARI OLSUN..

PEKİ BİZE NEYE YALAN SÖYLEDİN? BUNA NEYE LÜ- ZUM GÖRDÜN? BENİ DİNLEYİN ANLATACAĞIM.

MIŞELİN BU SIRADA KIYI- YA ÇIKTI. KURUNDU.



ERTESİ SABAH POLİS MÜDÜ. BİR DAKİ- RÜYLE GÖRÜŞ- MEK İSTİ- YORUM. KA BEK- LEYİNİZ..

BAŞINDAN GEÇENLERİ AN- LATTIKTAN SONRA MAALESEF SİZE HİÇBİR YARDIMDA BULUNAMAM. VİTALİSİ TANIYDURUZ.. AMA..

HEPSİ ÖLECEKLER) İSTE ONUN HÜKÜM SÜREN İÇİN NE HASTALIK KORKUNU SENİ NE DE KİMSEYİ ORAYA GÖNDERE- BİLİRİZ YA..

HAYATIM BAHASINA) NE HALİ- DA OLSA Gİ- DECEĞİM NİZ VARSA GÖRÜN..

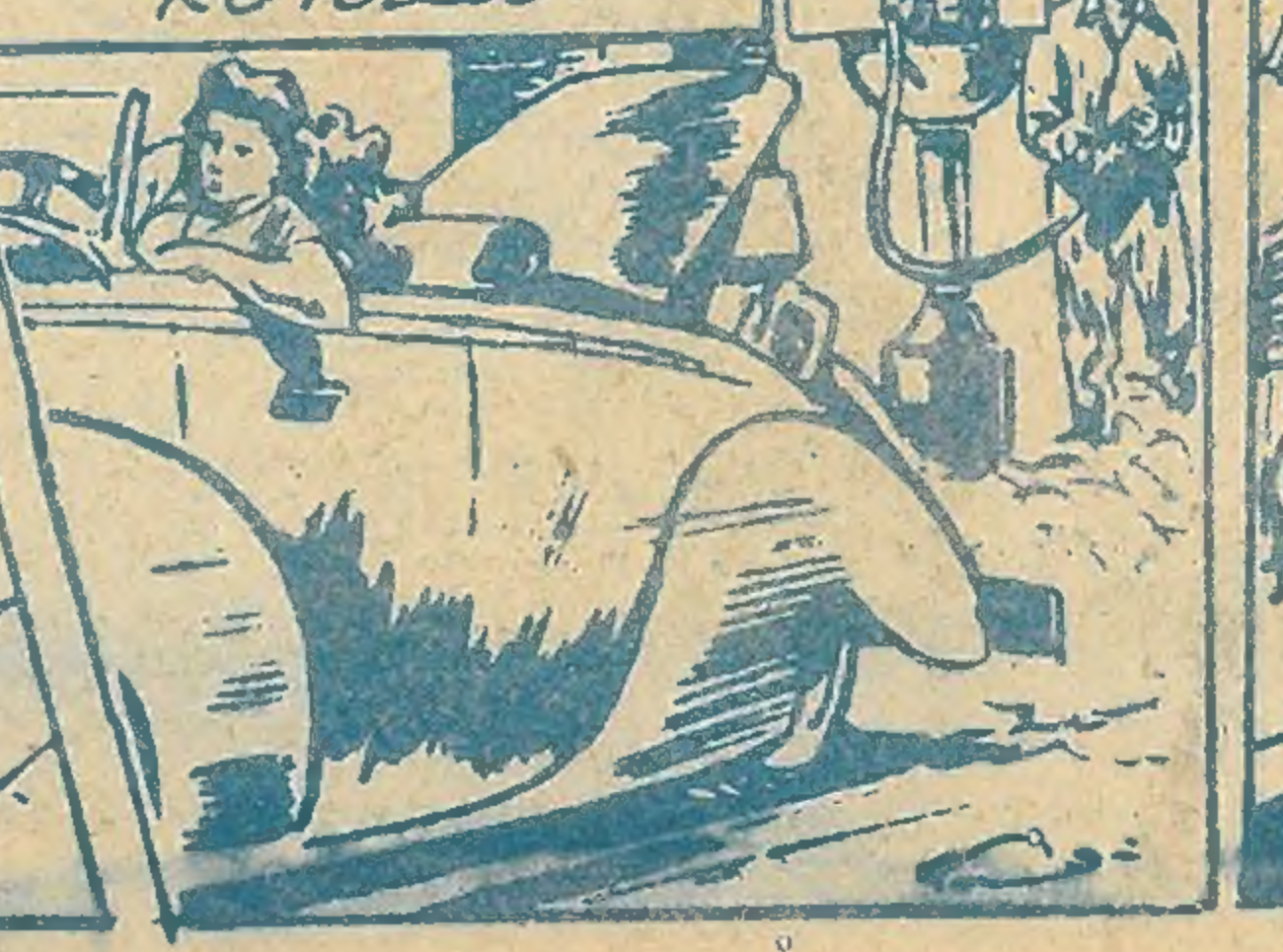
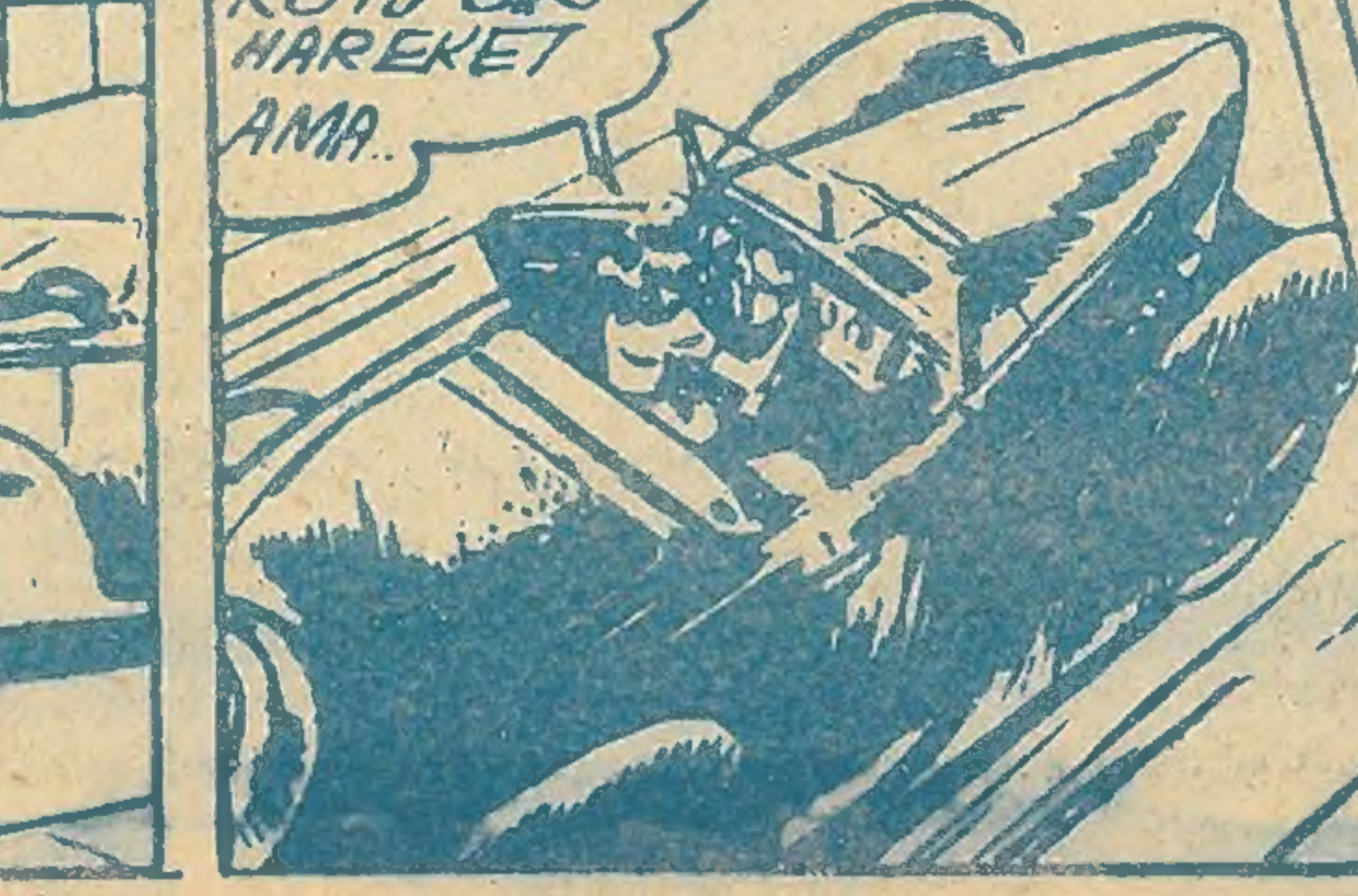
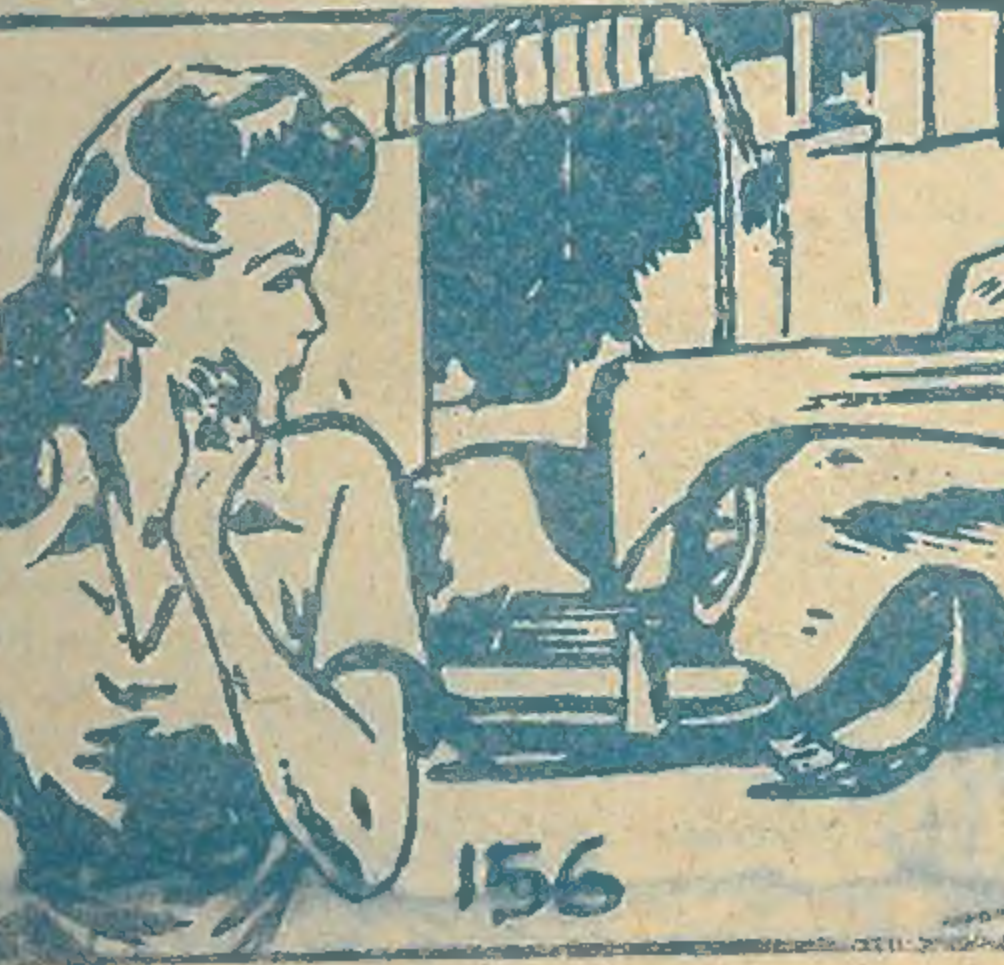


MIŞELİN ÜZERİNDEKİ ZİY- NETİNİ SATTI. BİR TABANCA ALDI. NİYETİ HAKİKATEN GİTMEKTE.

YOLUNUN ÜZERİNDE GÜZEL BİR OTOMOBİLE GÖZ KOYDU. ETRAFTA DA KİMSE YOKTU KÖTÜ BİR HAREKET AMA..

ŞEHİRDEN ÇIKAR- KEN KALAN PARASI- NIN HEPSİYLE BEN- ZİN ALDI. YOLA KÖYÜLDÜ.

POLİSLER DE PEŞİNE DÜŞTÜ



MANDRAKE

APTULLAHI BİR DEV BİR KOLUNDAN ÖTEKİ, ÖTEKİ KOLUNDAN YAKALADI. TOPUZLARINI KALDIR. DILAR. APTULLAHIN BEYNİNİ PARALAYACAKLARDI.



ARTIK SIRASI GELMİŞTİ. MANDRAKE TAM ZAMANINDA MÜDAHALE EDİYORDU. ELİNİ KALDIRDI. BİR İŞARET YAPTI.



İKİ DEV ELLERİNE BALON VERİLMİŞ İKİ SAKALLI BEBEK OLDULAR.



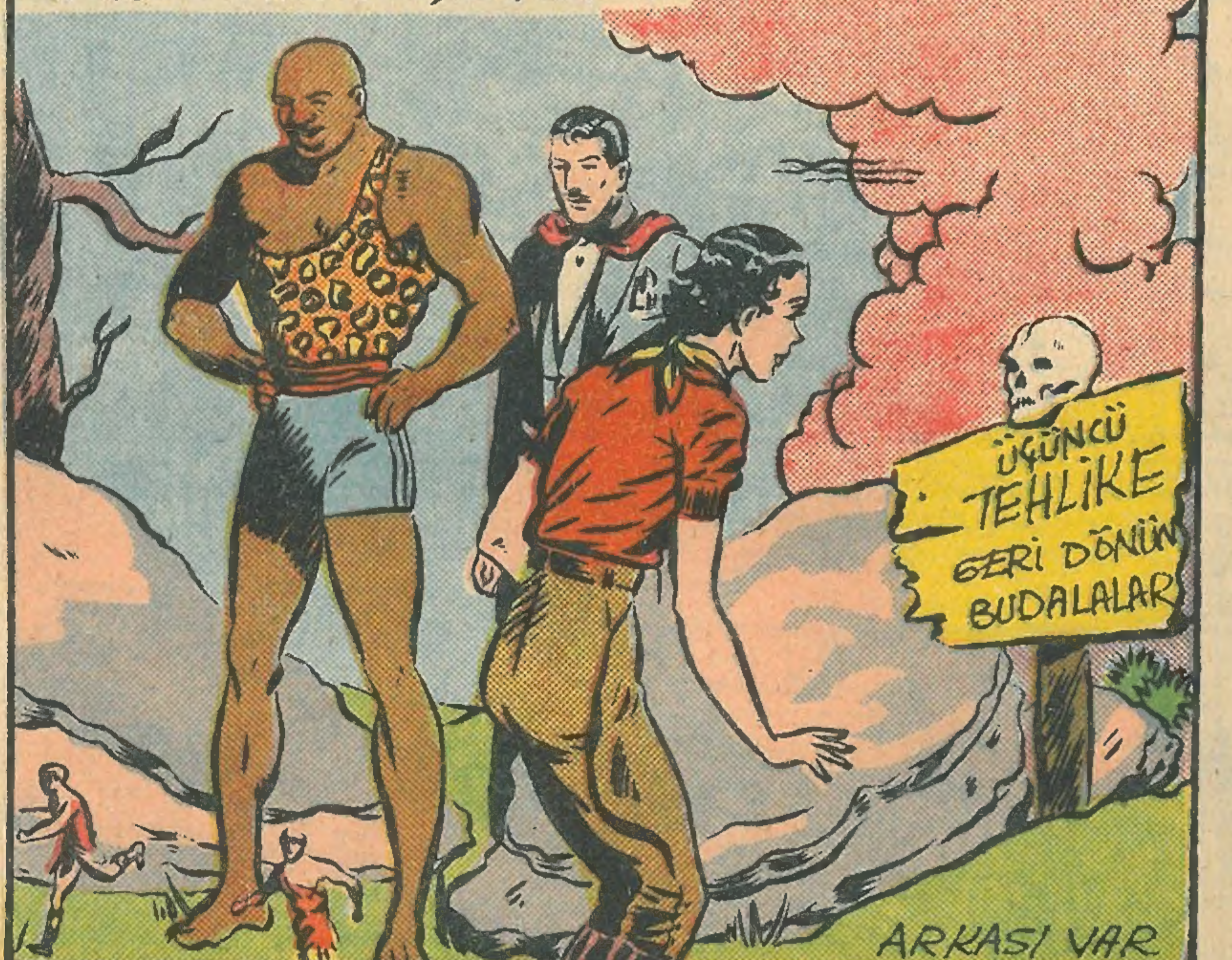
BALONLARI DA O KADAR BÜYÜKTÜ Kİ MU. BAREKLERİN... BALONLAR DEVLERİ HAVAYA DOĞRU UĞURUYORDU.



APTULLAH İKİSİNİ DE YAKALADI. DEVLER ŞİMDİ YÜKSÜK KADAR KALMIŞLARDI. APTULLAH BALONLARINI BIRAKTIRDIKTAN SONRA ONLARI KUCAĞINA ALDI.



TABİİ BÜTÜN BUNLAR SİHİRBAZLAR KRALI MANDRAKENİN ESERİYDİ. DAHA BU TEHLİKEYİ HENÜZ ATLATMIŞLARDI Kİ...



ARKASI VAR

KARTALIN OĞLU

ELMAS ALGA İLE İRİSE YAKASINDAKİ KARTAL BİÇİM-
Lİ MASKOTU VERİRKEN
GÖLE DÜŞÜRDÜ.

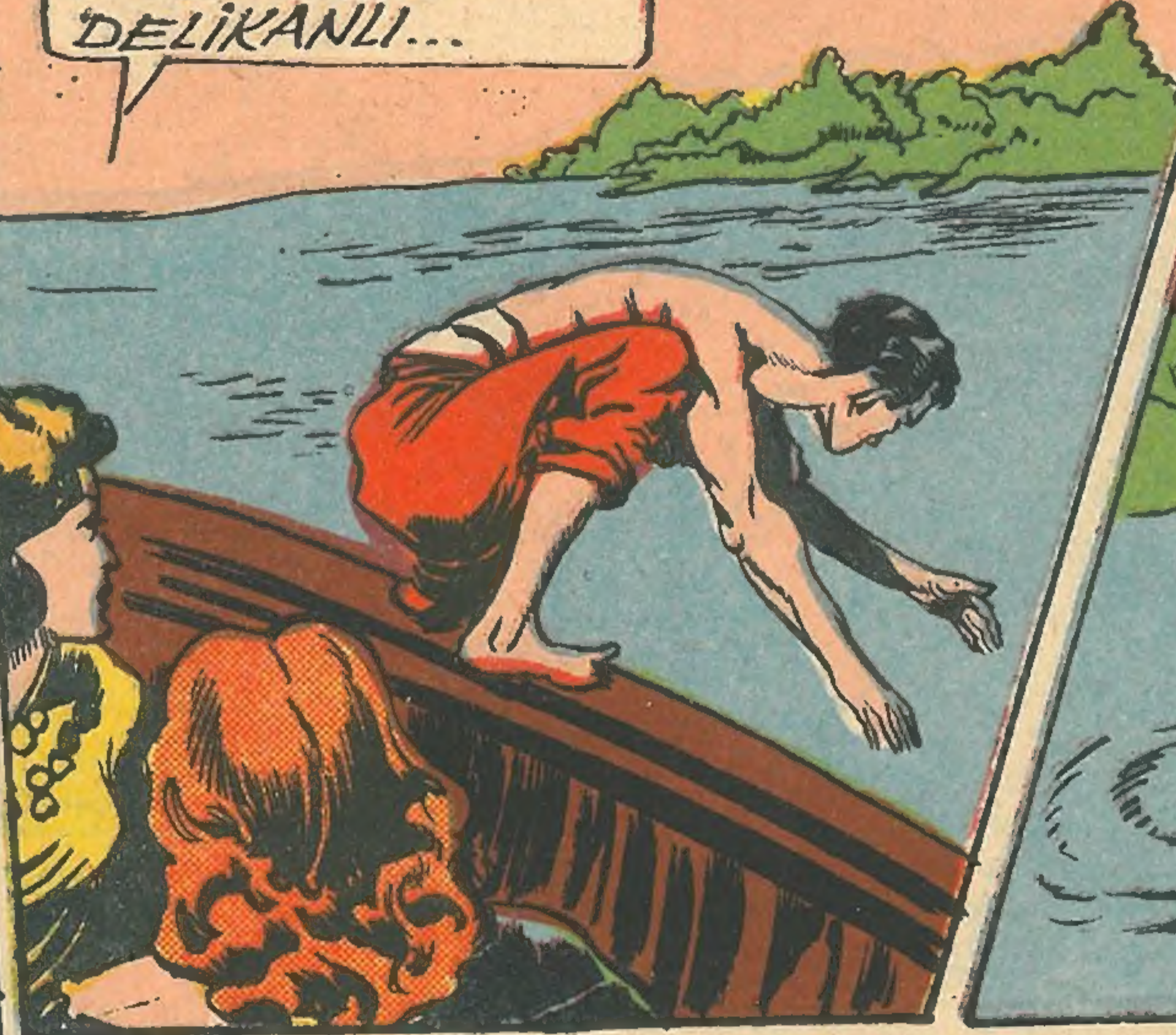
ONU BULMADAN CANLI
ÇIKMAM..

GENÇ KIZLARIN BÜTÜN RİCA VE
NİYAZLARI BOŞUNA GİTTİ. ELMAS
SOYUNDU GÖLE ATLADI.

ALLAH YARDIMCIN
OLSUN KAHRAMAN
DELİKANLI...

BİTMEZ TÜKENMEZ İKİ UZUN
DARIKADAN SONRA ELMAS
SUYUN YÜZÜNDE GÖZÜKTÜ.
HIÇ OYNAMIYORDU.

GABUK ONU
KAYIĞA GEKELİM..



BU SRADA LADY KÜRZON BRAMU-
RA GÖZÜKMEYEN EVDEN KAÇMIŞ
DAĞLARA TAŞLARA DÜŞMÜŞTÜ.
BİR ARA KARŞISINA KOCAMAN KÖPEK
Lİ BİR KIZ ÇIKTI..

KIZIM NEREYE GİDİ-
YORSUN.. SENİ KURT-
LAR KUŞLAR YİYECEK
KORKMUYOR MU-
SUN?

HAYIR MADAM..
ANNEMİ ARI-
YORUM.. KİMSE
BANA BİR ŞEY
YAPMAZ..



ANNEM UZAKLARA, ÇOK UZAKLARA
GİTTİ
İYİ İNSANLARIN MEM-
LEKETİNE GİTTİ.

BABAN
YOK MU?

BABAM VAR.. YENİ BİR
ANNEM DE VAR. AMA
BANA „KÜÇÜK YILDIZ“ DE-
MİYOR Kİ...

PEKİ YAVRUM..
BEN SANA „KÜÇÜK
YILDIZ“ DERİM
OLMAZ MI?



GENÇ KADININ AKLI
BİRAZ YERİNE
GELİYORDU.

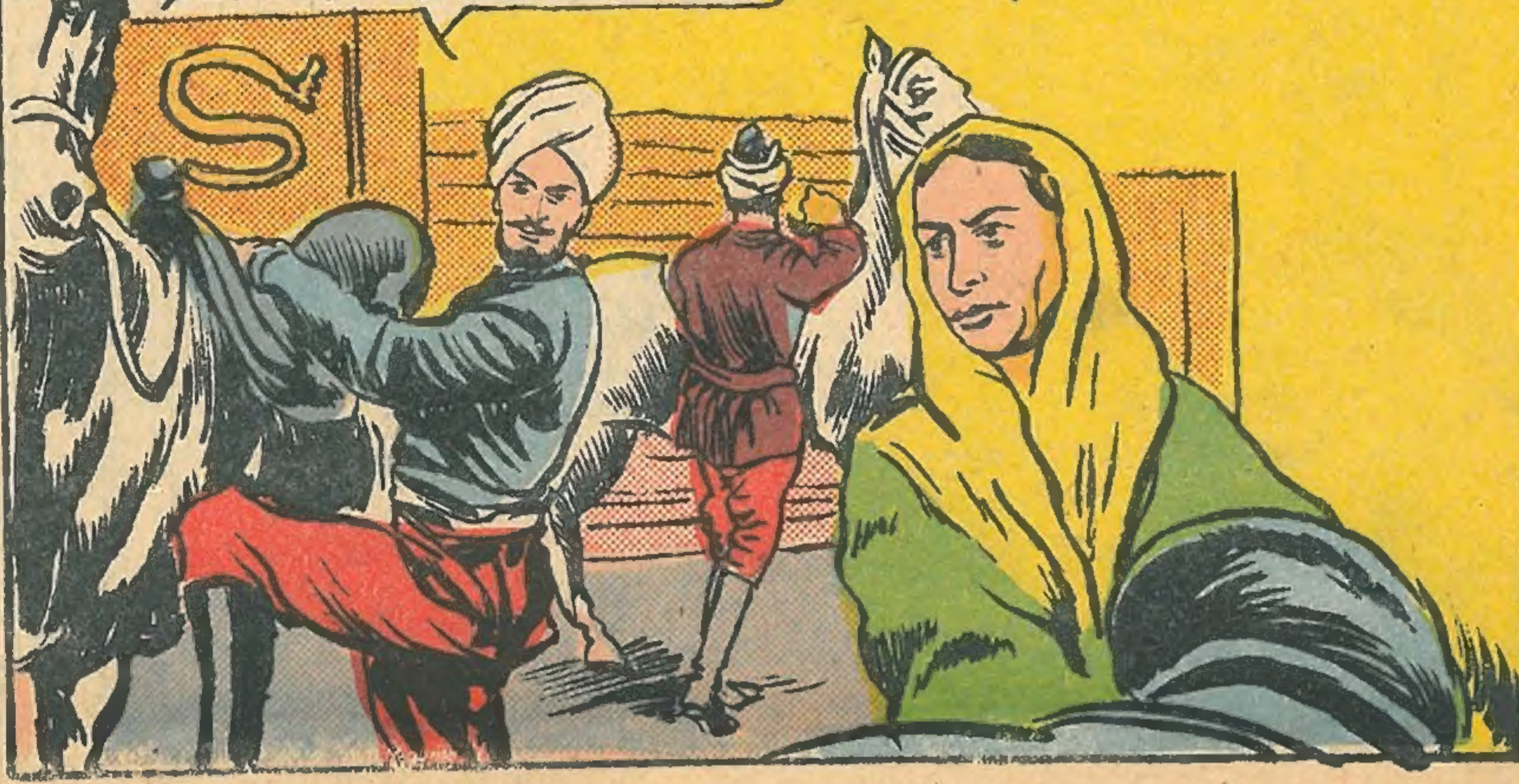
ARADİĞİ
NI BULMA-
DIĞINA EMİN
MİSİN?



KARTALIN OĞLU
KAHRAMAN
ELMAS
ALGAYLA
İRİSE
VEDA
EDİP
AYRILDI.

BU DELİKANLI BİZİM KIZ-
LARIN GÖNÜLLERİNİ FET-
HETTİ, GİTTİ. İKİSİ DE AR-
PACI KUMRUSU GİBİ DÜ-
ŞÜNÜYÖRLER.

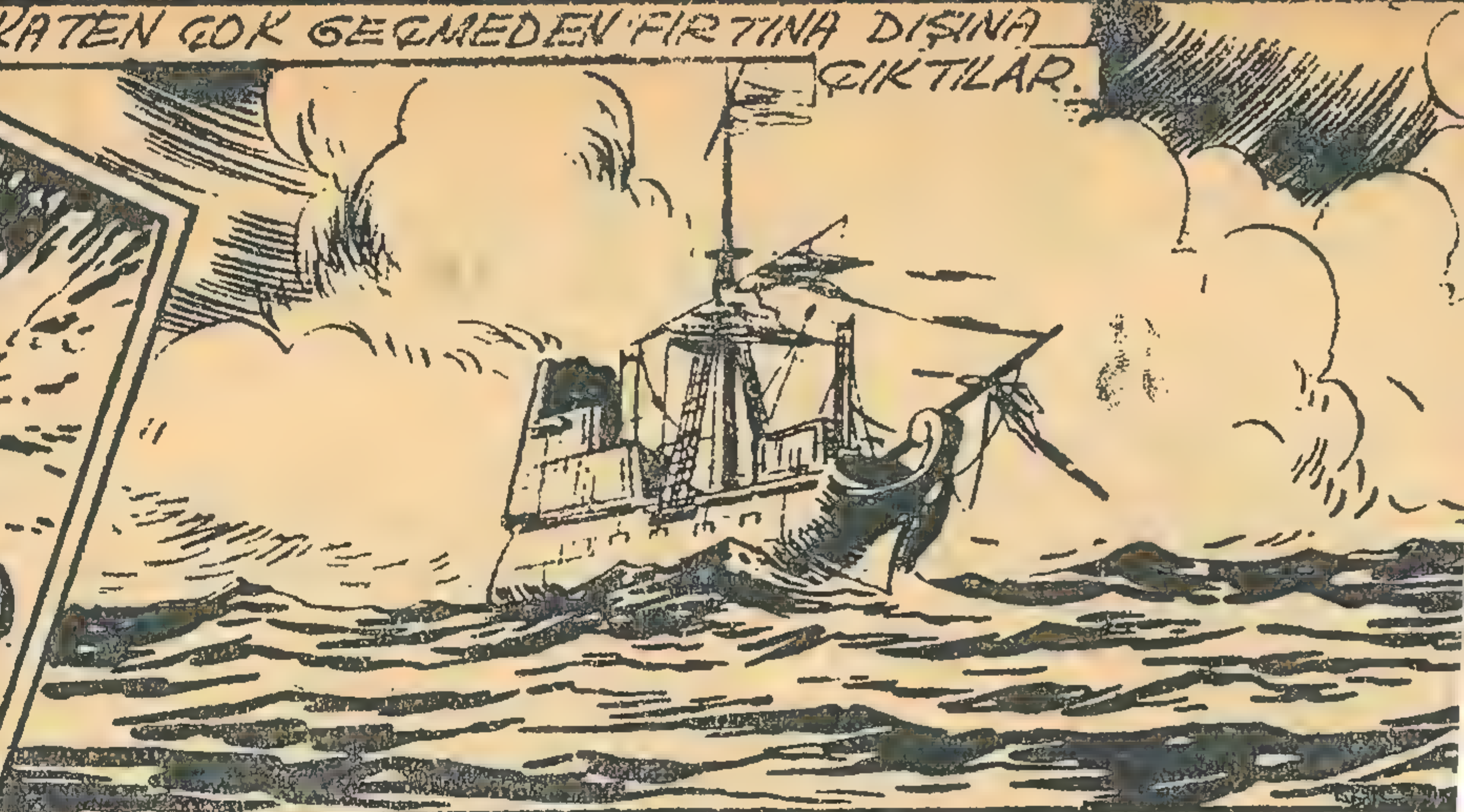
GARİP BİR İNSAN..
ANLAŞILMAZ BİR ADAM..
AMA UNUTACAKLARINI
TAHMİN EDERİM.



FIRTINA DINDİ. TAYFALAR BUNU
ATMACA REİSİN BİLGİSİNE HAMLETTİ-
LER. GEMİ FIRTINA DIŞINA ÇIKTI.

HAKİKATEN ÇOK GEÇMEDEN FIRTINA DIŞINA
ÇIKTILAR.

BİR İKİ DALGA.. BİRAZ DAHA
RÜZGAR. YEDİKTEN SONRA
SELAMETE KAVUŞACAĞIZ..



ADALAR KRALİÇESİ

HAYDİ HEPİNİZ AYAĞA KAL-
KIN. BUNU BİRAZDA KENDİ
HAYATIMI DÜŞÜNEREK
YAPTIĞIMI UNUTMAYIN..

TAYFA-
LAR ATMACA
REİSİN ELİ
Nİ ÖPTÜ-
LER.

ŞAYANI
HAYRET
BİR İNSAN
SİNİZ DOĞ-
RUSU

AH HAYIR MA-
JESTE! İLTİFAT
EDİYORSUNUZ
BUNLARIN HEP-
Sİ ALLAHIN
YARDIMIYLA
OLDU..

GEMİMİ KURTARDIĞINIZ İÇİN S-
ZE TEŞEKKÜR
EDERİM.
LÂKİN BAKIN NE
HALE GİRDİ.
SANKİ BİR YAN-
GIN YERİNDEYİZ

MESELE TE-
NEYİ ASOR
ADALARINA
KADAR YÜ-
DÜREBİLME-
TE.



VÂDİNİZİ UNUTMA-
DINIZ DEĞİL Mİ?
BEN SİZE İTİ-
MAT ETMEKTE
DEVAM EDİ-
YORUM.

ASOR ADALA-
RINA MI?
FAKAT BÜKÜL-
GE HALİNDE
Kİ TEKNE İKİ
MİL BİLE ÖTE-
YE GİDEMİYE
CEK SANIRIM.

BEN SİZE GİDER
DİYORUM. BUNDAN
SİZ DE MEMNUN
OLACAKSINIZ. ÇÜNKÜ
ORADA KRALIN YAR-
DIMIYLA GEMİNİZİ
TAMİR EDEBİLE-
CEKSİNİZ.

KRALIN
YAPACA-
ĞI İLK İŞ BE-
Nİ ASTIR.
MAK OLACAK-
TIR.

HAYIR. KRALİÇA
HAYATINI KUR-
TARDIĞINIZ
İÇİN SİZE ŞE-
FAAT EDE-
CEKTİR

KRAL
MI?
BENİ
DEFA
MALA
İLK O-
REDE



SİZE ORADA
KRALIN SOFRA-
SINDA BİR ASİL-
ZADEYE YAPILAN
HÖRMET GÖS-
TERİLECEKTİR

SİZ DE YOK-
SA FALCI-
LIK TA MI
VAR.?

BAZEN O DA BU-
LUNUR. SONRA SİZ
DE KORSANLIKTAN
VAZ GEÇECEK VE
ŞEREFLİ BİR HAYA-
TA KAVUŞACAKSINIZ.

AMAAN..
GÜLESİM
GELİYOR..

DA HASI VAR..
BU AKŞAMA KADAR DA
FİKRİNİZİ TAMAMIYLA
DEĞİŞTİRMİŞ OLACAK-
SİNİZ.

HAKKINIZ
OLDUĞUNUZ
MAYA B-
BAŞ
DİM..



Komisyoncu

Yazan: F. Demiray

Kolay kolay kızmıyan bir adamdı. Her şeyi geniş bir görüşle karşılar, daima soğuk kanlılığını muhafaza ederdi. Gel gelelim el oğlu bazan adamı çileden çıkartıyor.

Kestiştirme olsun diye sokak içinden geçmeğe kalkmıştı. İki hurpani oğlan zıp zıp oynuyorlardı. Çocukların oyununu bozmamak için kenardan dolardı. Daha iki adım atmadan karayağız, kafası tıraşlı, kellesinde taş yarıkları bezaz beyaz görünen, şöyle on bir, on iki yaşlarındaki oğlan haykırdı: — Kör müsün be? Önüne bak-sana.

Arif böyle bir tekdiri o yaşa geldi geleli işitmemişti. Kırk senelik memurdu. Yaş elli sekizi muştı. Pek arına gitti:

— Oğlum ağzını bozma, dedi. Ayıp değil mi? Ben senin baban yerinde adamım.

Oğlan haykırdı:

— Sen benim nereden babam oluyormuşsun? Herkesin namusu var. Anama neye küfür ediyorsun?

Arif gayri ihtiyari güldü ve:

— Yavrum, dedi. Ben senin ne ananı tanırım, ne babanı. Benim yaşı babanın yaşı kadar var demek istedim. Haydi oyununa bak ta gelip geçene sataşma.

— Sataşırsam ne olurmuş?

— Hiç, ne olacak. Bir eline üşenmiyene çatarsın seni döver.

— Beni dövecek adamın ben al-nını karışlarım. Daha anasından doğmamıştır.

— Oğlum sen yallah yallah kırk kilo gelirsin. Boyun da hayli bo-



dur. Böyle lâkırdıları kendi ak-ranlarına söyle. Belki onlara gü-cün yeter. Üstüne otursam cıcığın çıkar.

Oğlan kirli parmağıyla sol gö-zünün alt kapağını aşağıya çeke-rekt:

— Pışsssss, dedi.

Arif kızar gibi olmuştu artık. Fakat lâhavleyi çekip yürümeğe başladı. Gelgelelim evine balık veya ciğer götürülenlerin peşine takılan kediler gibi oğlan onu bırakmadı. Birkaç adım koştu:

— Sen benim anama küfür ettin.

— Ettimse ettim. Ne olacak?

Artık tepesi atmış ve yüzü mo-rarmıştı. Oğlan bacak kadar boyu ile horozlanarak çarpıla çarpıla üstüne yürüdü:

— Koskoca adam utanmıyor musun. Eşek.

Arifin gözleri döndü. Oğlanın yakasına yapıştı. Suratına bir ta-ne aşketti. Sen misin aşkeden! Oğlanın burnundan kan gelmeğe başladı. Yere yatarak uzun uzun ulumağa koyuldu. Bu feryatlara dar sokakta pencereler açıldı. Köşe başından bir kopuk fırladı.

— Beyefendi, beyefendi, ayıp derler bir şey var. Bu çocuktan ne istiyorsun. Ne var bu hale getier-cek. Ne yaptı sana zavallı.

Çocuk uzun uzun uyor, bur-nundan kan geliyor, Arifin benzi

sararıyor, kopuk yakasına yapış-yordu:

— Hey ümmeti Muhammet şa-hitsiniz ya.

Kopuk, şahit yazıyordu. Arif fena halde şaşalamıştı. Akşam ak-şam başına gelen bu iş öyle canını sıkıyordu ki. Kopuk:

— Beyefendi, dedi. Bu işi mah-keme paklar. Siz bana verin ba-kayım adresinizi.

Arif adresini verdi ve oradan sıvıştı. Evine dar attı kendisini. Ağzını bıçak açmıyordu.

Az sonra zır zır kapı çalındı. Bir adam dövdüğü oğlanı elinden tutmuş, bir başkası, yani kavgayı gören kopuk ta beraber gelmişti. Oğlanın ağzı, burnu sarıydı. Beti benzi atan Arif kopuğu içeriye aldı. Kopuk pek asuk surathıydı:

— Beyefendi, bu belâli bir a-dammış. O karakol senin bu ka-rakol benim dolamış. Oğlanı dis-pansere de götürüp tedavi ettir-miş. İlle sizi görecekmis.

— Beni görüp te ne yapacak?

— Ne bileyim.

— Bana bak arkadaş. Sen zeki bir adama benziyorsun. Ben bir karıncayı incitmemiş bir adamım. Bu çocuk bana küfürler etti. Ka-nı tepeme çıkarttı. Uymamak var-dı anma insan bazan çileden çıki-



yor. Sen bunun bir çaresini bul. Es dost yanında beni mahkemeye düşürmesinler.

Kopuk biraz düşündü ve:

— Bunlar fakir adamlardır be-yefendi, dedi. Belki biraz para tu-(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun

BÜYÜK ROMANI

53



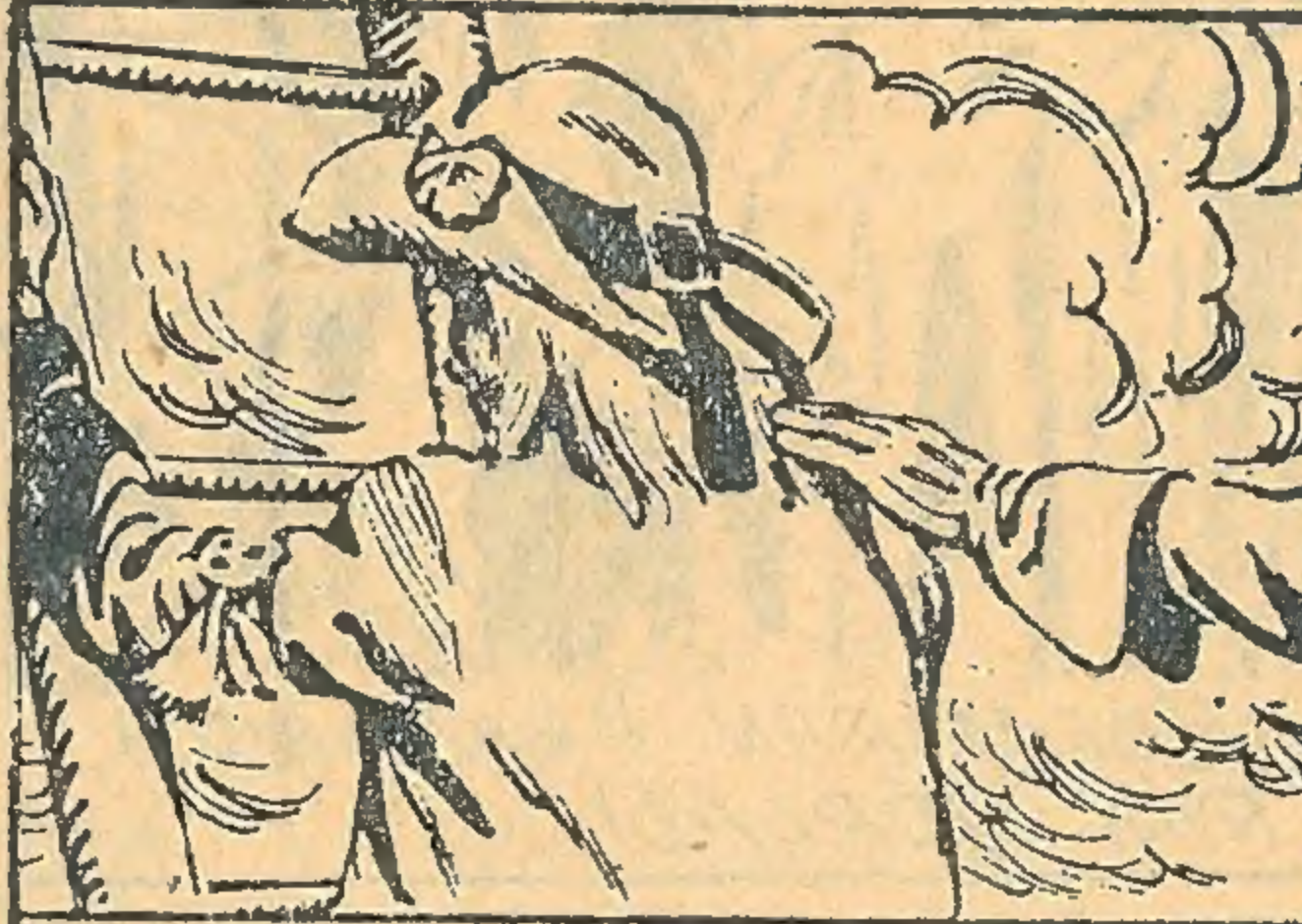
YAVAŞ YAVAŞ MERDİ-
VENLERİ İNEN MARKİ
LANTÖNAK HIÇ SES
ÇIKARMIYORDU.



MERDİVENE TIRMANMIŞ
OLAN ASKERLER BUİNSAN
ÜSTÜ İŞLER YAPAN İNSA-
NIN KARŞISINDA...



...GERİLEDİLER VE BÜYÜK
BİR SAYGIYLA ONA YOL
AÇTILAR.



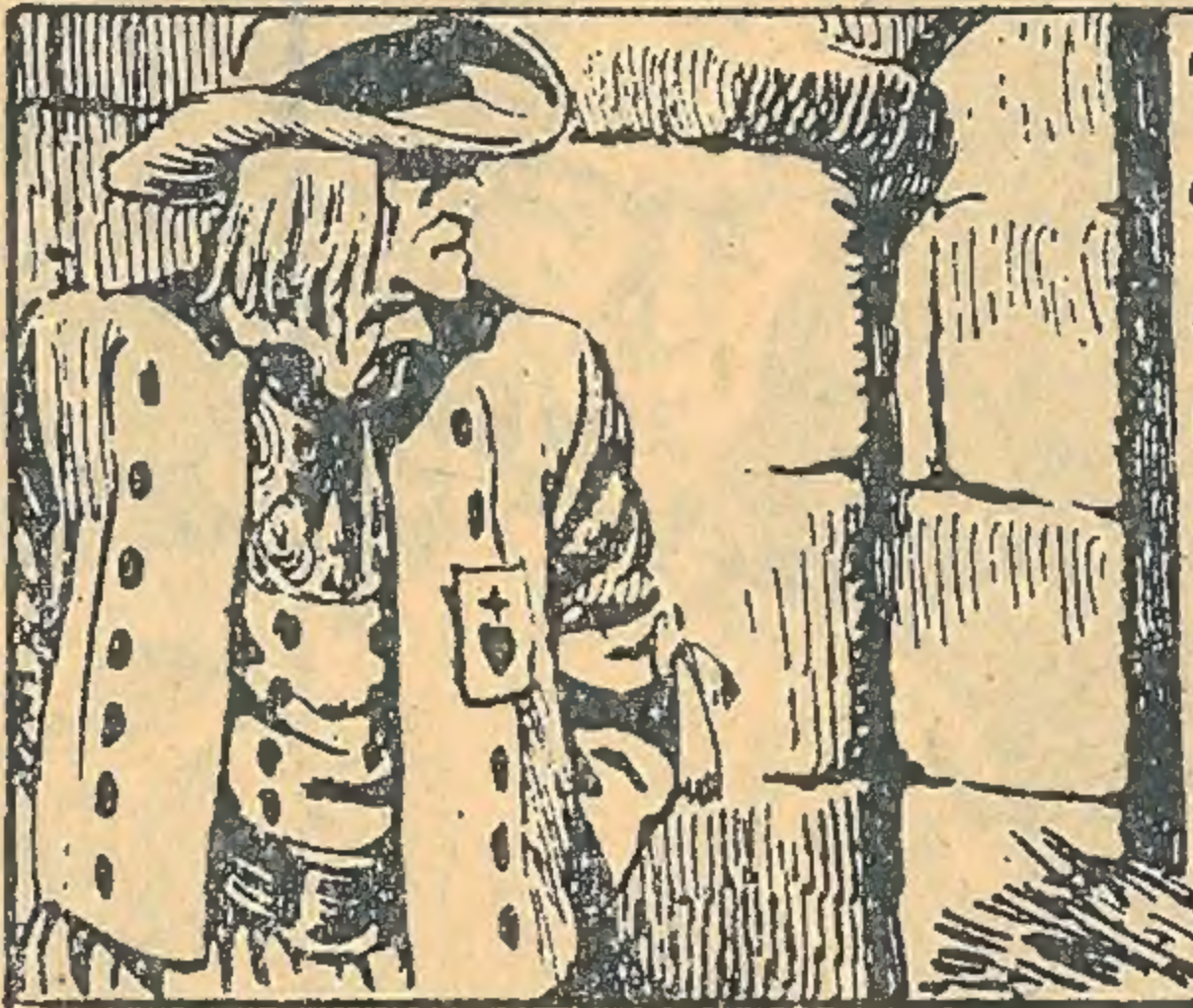
MARKİ SON BASAMAĞI
İNİRKEN OMUZUNA HA-
FİFCE BİRİ DOKUNDU.



SENİ TEVKİF
EDİYORUM...
İSABET
BÜYÜ-
RURSON...
DÖNDÜ.



ŞATONUN YANINDAKİ
UFAK KAPALI MEZARLIK
SİMURDENİN NEZARETİN-
DE AÇILDI. İÇERİ BİRDES-
Tİ SÜ, BİR SOMUN KONDU.



LANTÖNAK'I İÇERİ AT-
TILAR. ARKASINDAN KA-
PIYI KAPADILAR.



HARP MECLİSİNİ TOPLIYACA-
ĞIM.. BUNDA SEN OLMİYACAK-
SIN GAUVAIN...
MARKİ SENİN
AKRABAN. GEŞAN
BEN VE RA-
DUB HAKENİ
OLACAK
SİMURDEN GAUVAIN'I BULDU.



GAUVAIN BİRŞEY SÖY-
LEMEDİ. SİMURDEN AY-
RILDI. GAUVAIN ÇADIRINA
GİTTİ. HARMANİYESİNİ
GİYDİ.

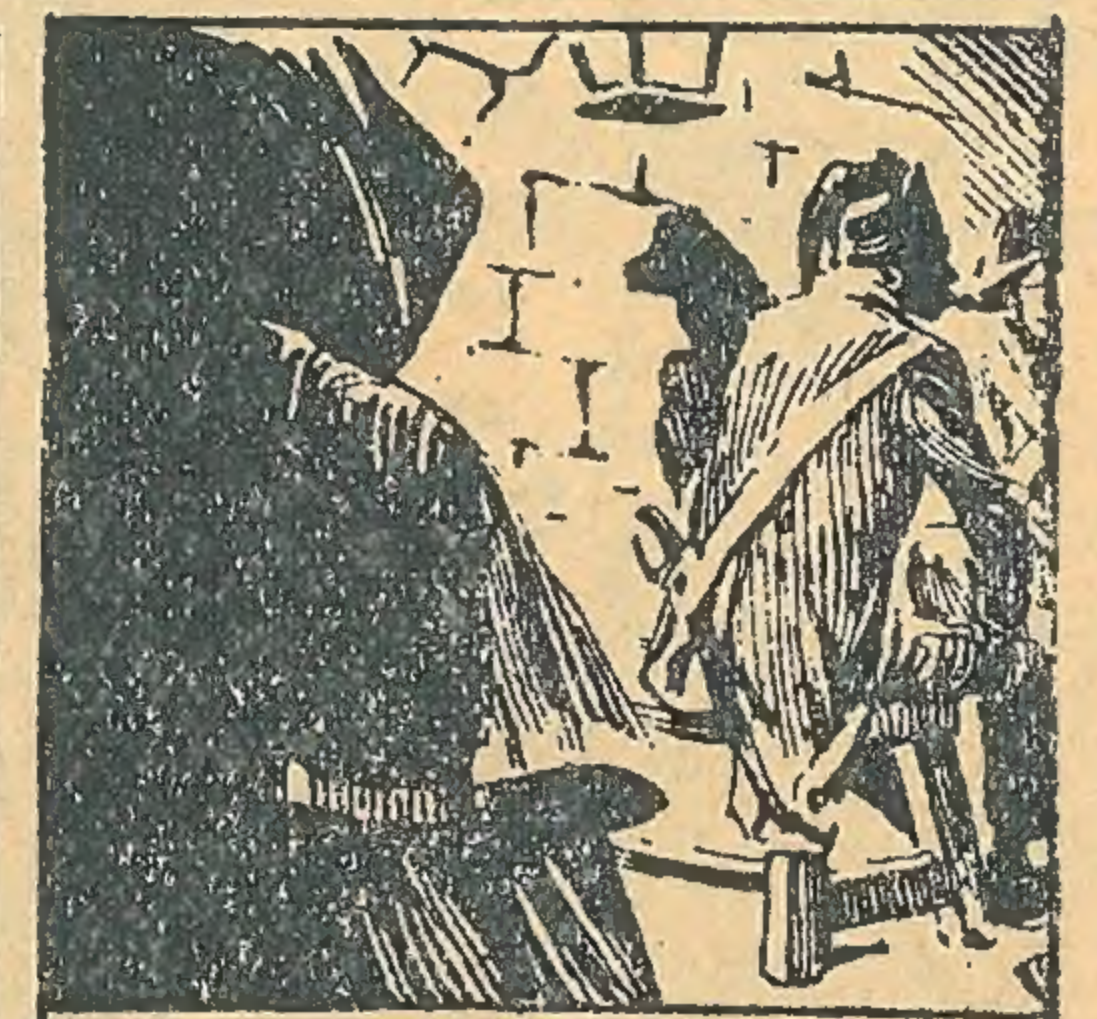


DIŞARI ÇIKTI. YÜRÜME-
ĞE BAŞLADI. TURG
KALESİNİN YANINA
GELDİ.



GECE SAAT ONİKİYİ,
SONRA BİRİ VURDU.
YAVAŞ YAVAŞ KALE-
NİN YIKILAN KISMIN-
DAN İÇERİ GİRDİ.

GAUVAIN
HEP MARKİ-
NİN KAHA-
MANCA HA-
REKETİNİ
DÜŞÜNÜ-
YORDU.
KURTAR.
MAZSA
HARP MEC-
LİSİNİN ONU
ÖLÜME
ÇARPTIR.
MASI MU-
HAKKAKTI.



GAUVAIN NÖBETÇİ-
LERİN BULUNDUĞU
DAİREYE GİRDİ
— ARKASI VAR.

**HÜRRİYETİNE KAVUŞMAK
İSTİYEN ADAM**
(3. sayfadan devam)

«Bana bak, Nelson! Bu ne biçim iş böyle?»

Nefesimi tutarak Mr. Nelson'un cevabını işitmeye çalıştım. Her zamanki gibi mülâyim ve ürkek sesiyle af diliyordu.

«Hakikaten çok müteessirim, efendim. Bir daha sefere daha dikkatli olurum, efendim!»

Kapı açıldı ve Mr. Nelson kararlı bir yüzle dışarı çıktı. Hemen yanına koşup elini tuttum.

«Buradan hâlâ ayrılmadınız mı?»

«Ayy, siz miydiniz? Evet, hâlâ buradayım!»

«Peki ama elinize o para geçtikten sonra niçin bu işi bırakmadınız?»

«Şimdi anladım! Son konuşmamızı hatırladınız galiba, değil mi? Biliyor musunuz, oğlum, o zamanlar ben paranın kudreti hakkında hiç, ama hiçbir şey bilmiyordum. Onun size bahsedeceği hürriyeti tasavvur edemezsiniz.»

«Fakat o sizi pek te hürriyete kavuşturmuşu benzemiyor...»

Muzafer bir eda ile: «Bilâkis! dedi. «Görmüyor musunuz? Artık canım istediği zaman bütün kinimi Mr. Bristowe'nun suratına haykırarak çekip gidebilirim. Bu hürriyet değil de nedir? Bunun için yapmadığım meselesine gelince; eğer bu kuvveti kullanırsam, bu suretle onu bozmuş, kıymetten düşürmüş olacağımı düşünüyorum. Halbuki ona sahip olduğumu hissetmek bana yetiyor...»

«Ya paranız ne oldu?»

«Olduğu gibi bankaya yatırdım. Bir işime yaramazdı ki zaten!»

«O halde gene burada kalacaksınız?»

«Gayet tabii.»

İçeriki odadan Mr. Bristowe'nun asabi sesi yükseldi:

«Nelson! Nelson!»

Mr. Nelson alelacele: «Geliyorum, efendim. Geliyorum!» diye cevap verdi ve eli ile kapının tokmağını tutarak bir lâhza durakladı, bana döndü: «Böyle olduktan sonra, diye fısıldadı. Ömrümün sonuna kadar da çalışırım!» Ve neşe ile göz kırparak içeri daldı.

KOMİSYONCU

(13. sayfadan devam)

tusturursanız eline, yola yatarlar ama bilmem ki.

— Aman kardeşim, sen şu meseleyi hallet.

Kopuk içeri girdi, dışarı çıktı, çocuğun babası, bağırdı, çağırdı, nihayet elli liraya ağızları kapandı. Baba oğul, gittiler. O zaman Arif kopuğa da bir beşlik toka etti ve:

— Allah razı olsun, dedi. Fakat şimdi bu adamın beni dava etmeyeceği ne malûm? Ben vesveseli bir adamım.

— Beyefendi dedi. Sen bu çocuğu dövdün. Ortada şahitler de var. Ceremeyi de verdin. Şimdi kuşkulaniyorsun. Gel ben seni müsterih edeyim. Bunların geçimleri bu yüzden.

Arif afalladı:

— Anlamadım, dedi.

— Anlamıyacak ne var. Bu kaşarlanmış oğlan ötekine, berikine çatar, dayak yiye yiye burnunun damarları şakatlanmıştır. Hemen kanar. Derhal dövenin yakasına yapışır, bir tazminat kopartılır. O gece bol bol yiyip içip, beş on günlük nafakaların çıkartılır. Hiç merak etme sen.

Arif küçük dilini yutacaktı daha. Sonra merak etti:

— Peki sen ne biliyorsun bunu?

Kopuk güldü:

— Nasıl bilmem onların komisyoncusuyum.

İNGİLİZ DEVRİYE GEMİSİ KORSAN KAYIĞINI BİR BALIKÇI KAYIĞI SANDI BIRAKTI.

LONDRA BAYRAMI YAPIYORDU. KING RİSARIN BÜTÜN TAYFASI FİLİKALARLA SAHİLE ÇIKIYOR. LARDI.

**KORSANLAR
KRALI**

No: 7

GECE KİMSEYE ÇAK TIRMADAN LİMANA GİRDİLER.

İNGİLİZLERİN İÇİNDEKİ ARKADAŞLAR EN UFAK BİR YANLIŞ HAREKETİMİZ BİZİ ELE VERİR. HE PİMİZİ FARE GİBİ YAKALAR, ZIBAR TIRLAR.

KORMDRAN ARKADAŞLARINI TOPLADI.

BURAYA NEYE GELDİĞİMİZİ BİLİYORSUNUZ. KING RİSAR KACIRACAGIZ.

TAYFALARI ÇIKTI. GEMİDE AZ İNSAN VAR. DEMİR DE ATMADI.

KING RİSAR HİNDİSTAN SEFERİNDEN KIYMETLİ BAHARAT İPEKLİ VE İNCİLER İLE YÜKLÜ DÖNMÜŞ OLAN BİR İNGİLİZ GEMİSİDİ.

SİS BASTIRINCA KORSANLAR BİRER BİRER DIŞARI ÇIKTILAR

KILIÇLARINIZI SAKLAYIN, PARILTI YAPMASIN. FAZLA GÜRÜLTÜ ETMEYİN. HAYDİ HÜCUM.

KORSANLAR KENDİLERİNİ TEKER TEKER TAYMIS NEHİRİNE BIRAKTILAR.

ARKASI VAR

ALNIMIN



YAZISI

GÜNÜN BİRİNDE PRENS PROJESİNİ BANA ANLATTI. O GÜNDEN SONRA GÖZÜME LNKU GİRMEDİ. HEP KAÇACAĞIMIZ GÜNÜ DÜŞÜNÜYORDUM.

AL ŞUNU CEBİNE AT..
ÇABUK OL.. KALIN KAFA-
LİLİĞİN LÜZUMU YOK..
BU AKŞAM....



KAFİLENİN
EN SONUNA KAL-
DIK. VE HİÇ UMMADIĞIM
BİR SIRADA PRENS BENİ,
KUYTU BİR YERE ÇEKTİ.

BİZİ GÖRMEDİLER..
ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ?

SUS.. BİRAZ
UZAKLAŞSINLAR
BEN KOŞACAĞIM.
PEŞİMDEN GEL..

22/1
O GÜN YİNE
YORGUN ARGİN ÇALIŞMAK
TAN DÖNÜYORDUK. SICAK BİR
GÜNDÜ. YORGUNLUKTAN KİMSENİN
AĞZINI BİÇAK AÇMIYORDU. BAŞIMIZDA
YALNIZ BİR GARDİYAN VARDI. KALBİM
KÜT KÜT ATIYORDU. NE YAPACARTIK..
NE OLACAKTI?!



PRENSİ BU KADAR GELİK TAHMİN ETMEZDİM. CIVA GİBİ KAYDI. KAPI GARDİYANININ YANINDA ZINKKADAK DÜRDÜ.

YAPIŞ DIVARA.. BİRİSİ GELİRSE BANA HABER VER.. NE YAPACAKSIN?

NEFESİMİZİ TUTTUK. DIVARA YAPIŞTIK. BÜTÜN MAHPUSLAR TEKER TEKER GEÇTİLER.

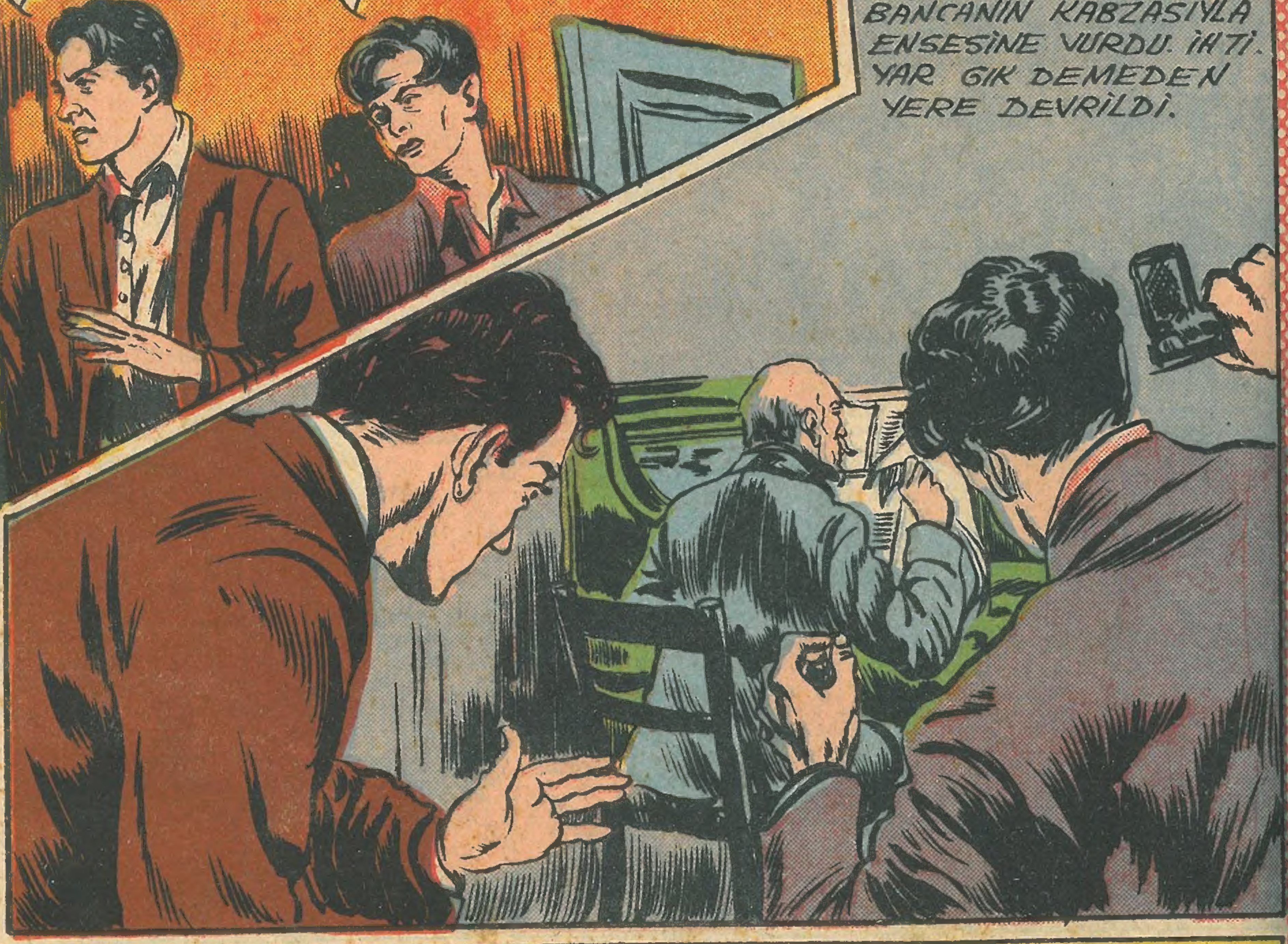
HEPSİ GEÇTİ PRENS.. ŞİMDİ NE OLACAK?

KORİDORUN SONUNA GİT.. KAPININ ÖNÜNDE DÜR. SERSEMLİK ETME ANLADIN MI?

İÇ AVLU GARDİYANI İHTİYAR BİR ADAMDİ. HER ŞEYDEN HABERSİZ GAZETESİNİ OKUYORDU PRENS SESSİZ ADIMLARLA İHTİYARA YAKLAŞTI. ELİNDEKİ TABANCANIN KABZASIYLA ENSESİNE VURDU. İHTİYAR GİK DEMEDEN YERE DEVRİLDİ.



22/2



PRENS ADAMIN CEBİNDEN SON AVLUYA ÇIKAN ANAHTARI ALDI. KAPİYİ AÇTI.

YAZIHANENİN ARKASINA GİZLE.. ÇABUK BULAMASINLAR. ÇABUK ARKAMDAN GEL..

PRENSİN PROJESİNİ TAM TATBİK EDİYORDUK. AVLUYA ÇIKAR ÇIKMAZ HAREKETE HAZİR BİR ERZAK KAMYONU GÖRDÜK HEMEN İÇİNE ATLADIK.

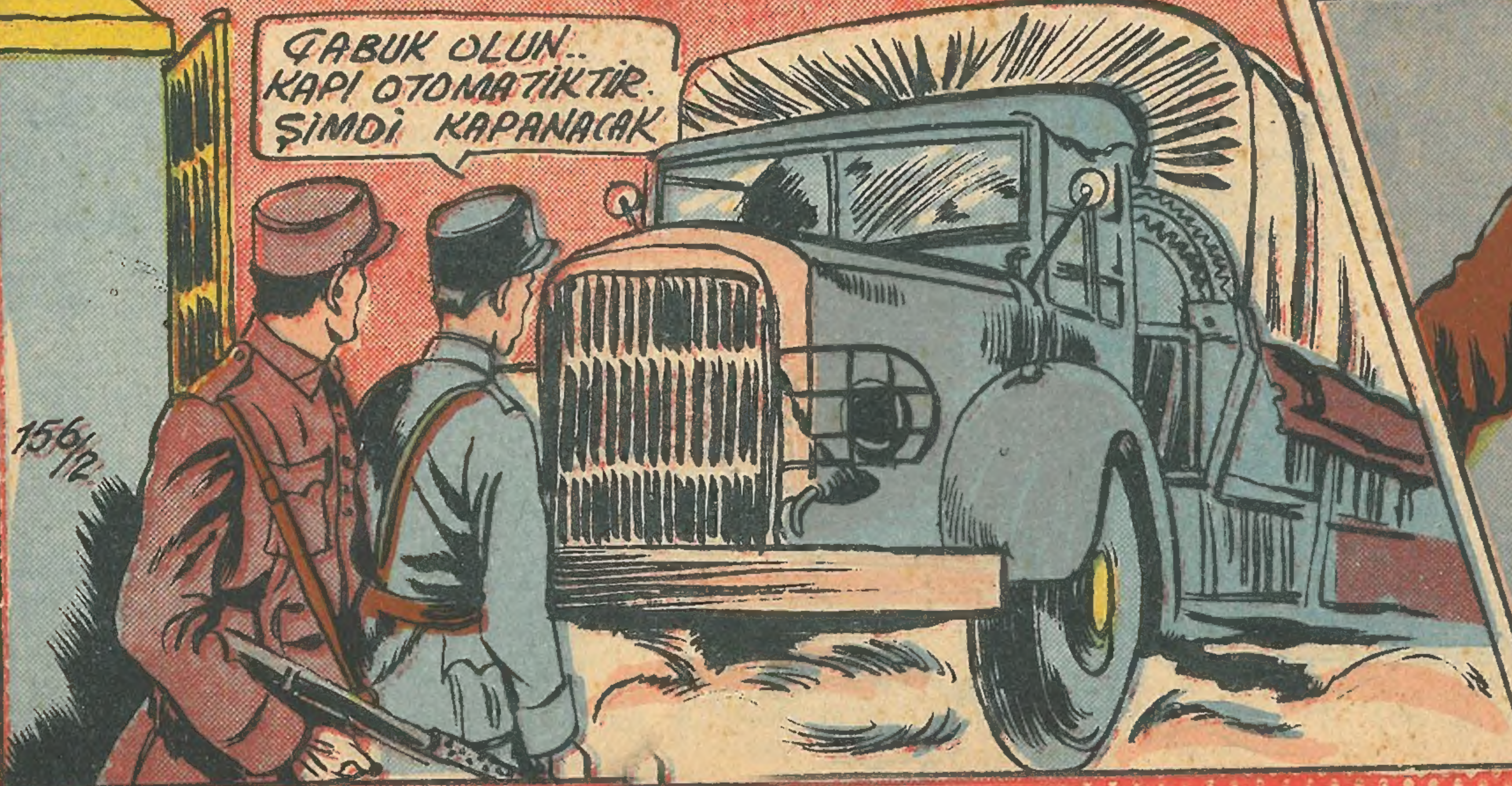


KAMYON HAREKET ETTİ. DIŞ KAPYA GELDİ. GUVALLARIN ALTINA GİZLENMİŞTİK. KALBİMİZ KÜT KÜT ATIYORDU. DIŞARIDA KAPICILARIN SÖFÖRLE KONUŞTUKLARINI DUYUYORDUK.

ÇABUK OLUN.. KAPI OTOMATİKTİR. ŞİMDİ KAPANACAK

PRENS.. GALİBA KURTULDUK.. KAMYONDA KALİYOR MUYUZ?

OH.. ÇOK ŞÜKÜR KURTULDUK.. DUR HEYECANLANIP YAKAYI ELE VERMİYELİM..



ARKASI VAR

156/12